

1

ผู้ช่วยเหลือ

กระตังเหล็กแหกปากร้องยังไม่จบ ลูกธนูอีกหลายดอกก็พุ่งลงมา จากท้องฟ้า สมุนของกระตังเหล็กที่เหลือเคลื่อนร่างหลบกันจ้าละหวั่น เฒ่าอูครก็มีสีหน้าแงๆ เช่นกัน

"ระวังตัวไว้! ใครลอบโจมตีฉัน!"

กระตังเหล็กร้องโวยวายแต่ไม่มีเสียงตอบกลับมา ทำให้เขาหงุดหงิด กระตุก เมื่อมีคนบังอาจมากระตุกขาหลังของเขา ในขณะที่กำลังจะฆ่า เฒ่าอูคร

"แน่จริงออกมาสิโว้ย ไอ้ขี้ขลาด!"

กระตังเหล็กตะโกนอีกครั้ง เพื่อกระตุ้นฝ่ายตรงข้ามให้เปิดเผยตัวตน

"..."

แต่ก็ยังไร้ผล ไม่มีเสียงตอบรับกลับมาเหมือนเดิม

'ได้โอกาสแล้ว'

เฒ่าอูครคิดในใจ ก่อนจะคืบคลานลุกขึ้นและแผ่นหนีไป กระตังเหล็กหันไปเห็นก็ตะโกนคังลั่น

"ไอ้แกกำลังหนี สักคนรีบตามมันไป อีกคนไปดูสิ ใครบังอาจแอบ

โจมตีพวกเรา ส่วนคนสุดท้าย เอ่อ...ช่วงนี้ลูกธนูออกจากกันฉันที" กระติงเหล็กสั่งการ

เหล่าสมุนสี่คนก็ไม่รอช้ารีบทะยานร่างไล่ตามเผ่าอูครไปอย่างเร่งรีบ ส่วนอีกคนก็พุ่งร่างเข้าป่าไปไล่ล่าคนที่ยิงธนูโจมตี กระติงเหล็กมองสมุนคนเดียวที่เหลือก่อนกระดิกนิ้วเรียก

"อย่าช้าช้า มาช่วยฉันดึงลูกธนูออกจากกันด่วน อูยย เข้ากลางร่องกันเลย"

กระติงเหล็กครางเบาๆ พร้อมกับโค้งโค้งให้ลูกสมุน

"รีบดึงเร็วๆ เข้า...เราต้องตามไปฆ่าไอ้แก่อีก"

กระติงเหล็กสั่งพร้อมกับคุกเข่าลงบนพื้น เพื่อให้ลูกสมุนดึงลูกธนูออกง่ายๆ ลูกสมุนก็รีบใช้มือจับลูกธนูและออกแรงดึง แต่เพราะกลัวกระติงเหล็กโกรธจึงดึงเบาๆ ลูกธนูก็เลยไม่หลุดออกมา

"อูยย นายมีแรงแค่นี้หรือวะ จัคนักไปเลย กันฉันไม่พังหรอก ฉันทนได้" กระติงเหล็กหันไปบอกลูกสมุน

"จ้ะขอโทษล่วงหน้าครับ หัวหน้า"

ลูกสมุนกล่าวจบก็ยกเท้าเหยียบใส่กันกระติงเหล็ก พร้อมกับกระซากลูกธนูเต็มแรง

"อ้ากก!" กระติงเหล็กร้องลั่น

ลูกธนูหลุดติดมือของสมุนออกมาในที่สุด ขณะเดียวกันเลือดที่กันของกระติงเหล็กก็พุ่งกระเด็นออกมาเป็นสาย

"สำเร็จแล้วครับ หัวหน้า!"

ลูกสมุนกระติงเหล็กกำลูกธนูในมือแน่น กล่าวน้ำเสียงยินดี

"อูยย คิงคิง ก็ได้ ทำไมต้องเอาเท้ามาเหยียบกันด้วยวะ บัคซบ! อูยย ฝีมือช่างที่เกิดจากพิษที่กันฉันมันแตกแล้วไว้วัย เจ็บเป็นบ้าเลย!" กระติงเหล็กบ่น

สมุนที่ดึงลูกธนูออกมาสะอึก เมื่อมองเห็นหนองสีเหลืองๆ ผสมเลือดกระเด็นมาโดนมือเขา สมุนกระติงเหล็กก็น้ำซึนเมื่อคิด ยิ่งได้กลิ่นเหม็นจากน้ำหนอง สมุนกระติงเหล็กก็เกือบจะอาเจียน

กระติงเหล็กรีบลุกขึ้นจากพื้น เขาใช้มือจับแผลที่กันไว้เพื่อไม่ให้เลือดไหลออกมามาก สมุนอีกคนที่ไปสำรวจหาคนยิงธนูในป่าย้อนกลับ

ออกมาพอดี กระทั่งเหล็กจึงถามขึ้นว่า

"ไอ้เวรตัวไหน มันยังอนุญาตใจดีพวกเรา"

"ไม่เห็นใครเลยครับ แต่มีร่องรอยต่อสู้กันด้วยอนุญาตครับ"

สมุนตอบพร้อมกับแสดงลูกธนูในมือมากกว่าสามดอก

"บัดขบ! นี่ฉันโดนลูกหลงหรือ"

กระทั่งเหล็กคำรามน้ำเสียงเคียดแค้น แต่สักพักก็สงบสติอารมณ์
ลงกล่าวขึ้นว่า

"ตอนนี้เรื่องไอ้แกสำคัญที่สุด...พวกเรารีบไปกันเถอะ"

กระทั่งเหล็กไม่รอให้คนอื่นตอบรับ รีบวิ่งนำหน้าไปทันที สมุนที่
ดึงลูกธนูออกมาจากกันกระทั่งเหล็ก ทดลองเอามือที่ถูกลูกธนูแทงกระเด็น
ใส่ไปสุดคมใกล้ๆ อีกครั้ง กลิ่นเหม็นของมันถึงกับทำให้เขาหน้ามีครำเซ
ถลาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

"เฮ้...นายเป็นอะไรวะ"

สมุนกระทั่งเหล็กอีกคนถาม เมื่อเห็นอาการเพื่อนแปลกๆ

"ไม่มีอะไร เสียหลักนิดหน่อย"

สมุนที่ร่างเสียหลักรีบตอบ เขาสาบานว่า ถ้าเจอแหล่งน้ำจะรีบล้าง
มือให้เร็วที่สุด

ค้านฉางซา

เขากำลังไล่ล่าเทพบุตรต้องคำสาปอย่างคุเคียด แต่ไม่ว่าจะพยายาม
อย่างไร ลูกธนูของฉางซาก็ยังพลาดเป้าเหมือนเดิม

"โอ้เว้ย! ไอ้เทพบุตรจะเร็วไปไหนเนี่ย"

ฉางซาเริ่มบ่น เมื่อใช้ลูกธนูไปถึงสองซองแล้ว แต่ยังทำอะไรฝ่าย
ตรงข้ามไม่ได้ เทพบุตรต้องคำสาปไม่ได้เคลื่อนไหวตามเส้นทางที่แน่นอน
แต่เคลื่อนไหวมั่วไปหมดทุกทิศทาง ทำให้ฉางซาไม่สามารถวางแผนโจมตี
ล่วงหน้าได้

"พี่ชาย มันลงมาด้านล่าง"

ซุ่ยหลงตะโกนบอก ฉางซาก็รีบติดตามลงไป เขายังไม่ได้ทันโจมตี
มันเลย เสียขลุ่ยก็ตะโกนขึ้นว่า

"พี่ชาย เขาปีนขึ้นต้นไม้ไปอีกแล้ว"

"อ๊อ...เวียนหัว! ฉันทื่นๆ ลงๆ คันทิ่มลิบกว่ารอบแล้วนะ"

นางซาบ่นน้ำเสียงเซ็งๆ แต่เขาก็ไม่สามารถเลือกได้ นอกจากเห็นร่างขึ้นบนคันทิ่มและไล่ตามเทพบุตรต้องคำสาปอีกครั้ง

ห่างออกไปไม่กี่กิโล

เมื่ออุครกำลังปะทะพลางหลบหนีพลาง สมุนของกระตึงเหล็กทั้งสี่คนเห็นเมื่ออุครได้รับบาดเจ็บสาหัส นอกจากนั้นยังใช้กำลังไปเกือบหมด ทั้งสี่จึงรวมใจตัวอย่างหนักหน่วง

'บัดจบ! เกือบจะหนีพ้นแล้วเชียว' เมื่ออุครบ่นในใจ

"ฮ่าๆ ไอ้แก! โกล้มหมดกำลังแล้ว วันนี้จะเป็นจุดจบของไอ้แก" สมุนคนหนึ่งหัวเราะชอบใจ

ตอนนี้ทุกคนเปลี่ยนไปใช้อาวุธกันหมดแล้ว เมื่ออุครใช้ดาบ สมุนทั้งสี่คนก็ใช้ดาบเช่นกัน

เมื่ออุครสะบัดดาบตั้งรับอย่างซูลมุน สมุนของกระตึงเหล็กทั้งสี่คนแบ่งกันโจมตีมาจากสี่ทิศทาง เมื่ออุครแม้จะมีระดับพื้นฐานสูงกว่า แต่ก็ไม่ได้เปรียบมากนัก เพราะต้องเฉลี่ยพลังตั้งรับการโจมตีจากทั้งสี่คน

เปรี้ยงๆ! เปรี้ยงๆ! เมื่ออุครสะบัดดาบตัดขวางรับการโจมตีพร้อมกันสี่ดาบ และรีบฉกฉวยโอกาสเคลื่อนร่างหนี สมุนกระตึงเหล็กทั้งสี่คนร้องคำทอและเคลื่อนร่างตามไป ไม่เปิดโอกาสให้เมื่ออุครได้พักผ่อน

"ฮ่าๆ ตามทันไอ้แกจนได้"

เสียงหัวเราะของกระตึงเหล็กดังขึ้น เมื่ออุครตกใจหันไปมอง พบว่ากระตึงเหล็กกำลังเห็นร่างกระโคตบเข้ามา

ตูม! เท้าซ้ายของกระตึงเหล็กกระแทกเข้ายอดอกของเมื่ออุครเต็มแรง ส่งผลให้ร่างเมื่ออุครลอยละลือก่อนจะหล่นลงพื้นดังโครมใหญ่ เลือดสดๆ ทะลักออกมาจากปากอีกครั้ง

"ฮ่าๆ เป็นการทรมานไอ้แกที่สะใจเป็นบ้า"

กระตึงเหล็กหัวเราะเสียงดัง ก่อนจะกล่าวกับลูกสมุนทั้งหลายว่า

"นี่เป็นคำสั่ง ทุกคนต้องทรมานไอ้แกอย่างซ้ำๆ อย่าให้มันตายเร็ว ฉันท้องการเห็นไอ้แกทรมานที่สุด"

"ครับ" ลูกสมุนพากันตอบรับอย่างพร้อมเพรียงกัน

เผ่าอูครตีบคลานลุกขึ้นสีหน้าแค้นเคือง แต่ก็ทำอะไรฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ ในความคิดของเผ่าอูคร วันนี้ตัวเองคงหนีไม่พ้นความตายอย่างแน่นอน เผ่าอูครตัดสินใจผู้ตายด้วยการหีบคาบอิกเล่มออกมาจากกระเป๋ามิติ

"พวกเอ็งเข้ามาเลย!" เผ่าอูครตะโกนดั่งลั่น

"ลุย!" กระติงเหล็กออกคำสั่ง

เหล่าสมุนทั้งหกคนก็ถืออาวุธพุ่งเข้าไปหาเผ่าอูคร เสียงปะทะอาวุธดั่งสนั่นหวั่นไหว สมุนกระติงเหล็กทำตามคำสั่ง ไม่ใช่วิธีแทงให้เผ่าอูครตาย แต่ใช้วิธีฟันเพื่อสร้างบาดแผลให้เผ่าอูครไปเรื่อยๆ จนร่างกายเผ่าอูครเต็มไปด้วยเลือดสดๆ ไหลทะลักออกมา

เผ่าอูครถูกรุกไล่จนต้องถอยหลังตลอดเวลา การต่อสู้ครั้งนี้สร้างความเหนื่อยล้าให้แก่เผ่าอูครมากๆ มือทั้งสองข้างของเผ่าอูครเวลานี้แทบจะกำอาวุธไม่อยู่แล้ว

ฉะ! กระติงเหล็กрожหะที่เผ่าอูครเผลอกระโดดถีบอีกครั้ง ร่างของเผ่าอูครจึงลอยกระเด็นพุ่งเข้าไปในพุ่มไม้หนา เมื่อทะลุออกมาอีกฝั่งก็พบว่าเส้นทางลงเนินเขา ร่างของเผ่าอูครจึงกลิ้งตกลงไปด้านล่าง พุ่มไม้ทั้งหลายพุ่มถูกร่างเผ่าอูครกลิ้งทะลุผ่านไปอย่างรวดเร็ว จนมาถึงด้านล่างของเนินเขา

เสี่ยวหยงที่อยู่บริเวณนั้นกำลังมองหาเทพบุตรต้องคำสาปที่หายตัวไปสองนาทีก่อนหน้านี้ เมื่อเห็นร่างใครก็ไม่รู้โผล่ออกมาจากพุ่มไม้ เธอก็ตะโกนดั่งลั่น

"เจอเทพบุตรต้องคำสาปแล้ว!"

ทุกคนได้ยินเสียงตะโกนของเสี่ยวหยงจึงวิ่งมารวมตัวกัน เมื่อเห็นร่างที่เต็มไปด้วยเลือดกำลังพวยพุ่งตัวขึ้น เสี่ยวหยงก็เบิกตาโต

"ปู่!"

เสี่ยวหยงร้องดั่งลั่น และรีบวิ่งเข้าไปหาเผ่าอูคร

"เสี่ยวหยงหนีไป...รีบหนีไป...ที่นั่นอันตรายเกินไป!"

เผ่าอูครกล่าวน้ำเสียงแทบไม่มีแรงจะพูดแล้ว

ฉางซาเดินไปนั่งลงตรวจดูสภาพของเผ่าอูครอย่างใกล้ชิด เขาก็ขมวดคิ้วในทันที เพราะรู้ว่าสถานการณ์กำลังอยู่ในขั้นวิกฤต ขนาดเผ่า

อูครยังอยู่ในสภาพนี้ แสดงว่าศัตรูต้องแข็งแกร่งมากๆ

"หัวหน้า! ดูเหมือนจะมีเหยื่อมาเพิ่มอีกหลายคน"

เสียงตะโกนของผู้เล่นที่ยืนอยู่สูงขึ้นไปหลายเมตรบนเนินเขาดังนั้น ไม่นานก็พบร่างของผู้เล่นอีกหลายคนโผล่ออกมาต่อเนื่อง

"ฮ่าๆ ฉันท่างโชคดียิ่งๆ ไม่นึกไม่ฝันจะได้ส่งหลานสาวสุดที่รักของไอ้แก่ลงนรกไปพร้อมกันเลย"

กระทิงเหล็กกล่าวขึ้นเสียงดัง

"นายเป็นคนทำร้ายปู่ของฉัน!"

เสี่ยวหยงกล่าวเสียงดัง เธอโกรธจนหน้าแดงก่ำ

"ถูกต้อง ฉันเป็นคนทำเอง แล้วจะทำไมهنู่น้อย"

กระทิงเหล็กกล่าวยั่ว พร้อมกับเงยหน้าหัวเราะเยาะเย้ย เฉ่าอูครจับมือฉางซา กล่าวขึ้นว่า

"ไอ้ตัวแสบ รีบพาเธอหนีไป ไม่ต้องห่วงฉัน"

ฉางซามองดูเฉ่าอูคร ก่อนจะยิ้มบางๆ กล่าวขึ้นว่า

"ใจเย็นๆ ลุง"

"เย็นบ้าอะไร! ถ้าไม่หนีจะไม่มีใครรอดสักคน"

เฉ่าอูครกล่าวว่าเสียงแหบแห้ง แต่ฉางซาไม่ได้สนใจ เขาเพียงมองขึ้นไปยังศัตรูที่อยู่เบื้องหน้า

"ฮ่าๆ มีเด็กน้อยมาเพิ่มอีกสี่คน พวกนายจงฆ่าเด็กน้อยพวกนี้ก่อน ฉันต้องการให้ไอ้แก่เห็นฉากนี้ แล้วฉันจะให้ไอ้แก่ตายเป็นคนสุดท้าย ฮ่าๆ"

กระทิงเหล็กออกคำสั่ง

"จะฆ่าพวกเรา มันไม่ใช่เรื่องง่ายหรอกนะ"

เสี่ยวหยงพูดพร้อมกับลุกขึ้นยืน เธอหยิบอาวุธออกมาถือไว้ ชูขงกับชวยหล่งก็ทำเช่นกัน หลังจากนั้นทั้งสามคนก็เรียกหุ่นเชิดสังหารระดับกลางของตัวเองออกมาเป็นกองกำลังเสริมในทันที

"หุ่นเชิดสังหาร!"

กระทิงเหล็กร้องอุทานออกมาเสียงดัง เฉ่าอูครที่นอนบาดเจ็บอยู่ก็ถึงกับตะลึงไปเช่นกัน กระทิงเหล็กพิจารณาหุ่นเชิดสังหารสักพักก็ถอนใจยาว

"หุ่นเชิดสังหารระดับกลาง ไม่เลวๆ แต่ยังไงก็สู้พวกฉันไม่ได้หรอก"

ฮ่าๆๆ" กระทั่งเหล็กกระบี่เปิดเสียงหัวเราะ

นางชาฮิม เรียกแฟรงก์เบาๆ ร่างของหุ่นเชิดสังหารระดับสูงก็โผล่
ออกมา กระทั่งเหล็กถึงกับหัวเราะค้าง

"หุ่นเชิดสังหารระดับสูง บัดซบ! เด็กพวกนี้มีมันได้ไง"

กระทั่งเหล็กร้อยยุทธานเสียงคังลั่น เฒ่าอู๋ครมอดนางชาอย่างทิ้งๆ
เพราะการได้ครอบครองหุ่นเชิดสังหารระดับสูงไม่ใช่จะมีกันได้ง่ายๆ
กระทั่งเหล็กเมื่อหายตะลึงก็เลยรีบฉีปากกล่าวขึ้นว่า

"หึๆ คี...คีมาก คีจริงๆ วันนี้ฉันจะยึดหุ่นพวกนี้มาเป็นของฉันให้หมด"

"ฝันไปเถอะ!"

ฮุยจงตะโกนคังลั่น กระทั่งเหล็กยิ้มกล่าวขึ้นว่า

"นายมันเด็กอ่อนหัด คุณกองกำลังของฉันสิ ทุกคนระดับ 60 ขึ้นทั้งนั้น
พวกฉันไม่มีแวพ่ายแพ้แม้แต่หน่อย"

"ฮ่าๆๆ มันก็ไม่แน่นักหรอก ถ้าพวกฉันมีกองกำลังมาเสริมอีก"

นางชากล่าวแทรกขึ้น กระทั่งเหล็กมองนางชากล่าวขึ้นว่า

"โอ...มีพวกอ่อนหัดคอยคืบอีกคนแล้ว ไหนล่ะ...กองกำลังที่ว่า เอา
ออกมาให้ฉันได้ยลโฉมหน่อยสิ ฮ่าๆๆ"

กระทั่งเหล็กตอบพร้อมกับหัวเราะเยาะเย้ยต่อ นางชาไม่ต่อล้อต่อ
เถียง เขาโบกมือเล็กน้อย ประมุขมีส่วนตัวก็เปิดขึ้น มีร่างพลทหารโครง
กระดูกและอศฺวินกระดูกเดินเท้าออกมา

กระทั่งเหล็กและสมุนพากันอ้าปากค้าง ไม่ต่างจากเฒ่าอู๋คร เสีย
หยัง ฮุยจง และฮุยหลงก็ตื่นคั่นเหมือนกัน ทั้งหมดไม่คิดว่านางชาจะมีของ
พวกนี้อยู่ด้วย เพราะเข้าใจว่านางชาจะเรียกใช้ฝีมือโคตรเจ๋งตัวนั้นมากกว่า

"ว่าไง พ่อกระทั่งโตน พร้อมเป็นกระทั่งโคตรคุมทัพหรือยังวะ" นางชา
กล่าวเยาะเย้ยบ้าง

"โคตรกระดูก Undead!"

กระทั่งเหล็กและเฒ่าอู๋ครแทบอุทานขึ้นพร้อมกัน ทั้งสองคนเคย
พยายามตามหา Undead มาหลายปี แต่ก็ไม่เคยพบเจอ นี่เป็นครั้งแรกที่
ทั้งสองได้เห็นโครงกระดูก Undead จริงๆ

"ตอนนี้กลายเป็นเจ็ดต่อสิบแปดแล้ว บุกเข้ามาได้เต็มที่เลยกระทั่ง
โตน แต่ถ้าไม่บุก กองทัพ Undead ของฉันจะบุกไปคืบนายเอง"

นางซาล่าวยิ้มๆ กระทั่งเหลือหางคิ้วกระตุก เขาจ้องมอง Undead สักพักก็เงยหน้าหัวเราะ

"ฮ่าๆ เลเวลสูงสุดของ Undead ก็แค่ระดับ 60 ขอเพียงผ่านายได้ Undead ก็ไม่มีความหมาย"

กระทั่งเหลือยิ้มเหี้ยมตะโกนดั่งลั่น

"ทุกคน...วันนี้ต้องฆ่าล้างบางคนของไอ้แกให้หมด!"

พริบตาต่อมา กองกำลังทั้งสองฝ่ายก็ทะยานเข้าหากัน นางซาสั่งให้แฟรงก์และอัศวินกระดุกเดินเท้าอีกสองตัวแยกไปรับมือกระทั่งเหลือ ส่วนที่เหลือรับมือพวกลูกสมุน

นางซาหิยิบธนุเหล็กคำในกระเป๋ามีติดออกมาถือไว้ เขาปล่อยให้มันรับพลังชีวิตจนเกิดแสงสีส้มบนคันธนุเหล็ก เหล่าลูกสมุนของกระทั่งเหลือได้รับคำสั่งให้ฆ่านางซาล่าก่อนคนอื่นๆ พวกเขาจึงพยายามโจมตี นางซาใช้ทักษะวิหคลอยลมหลบหลีก จึงยังไม่มีผู้เล่นฝ่ายศัตรูคนไหนสามารถประชิดตัวนางซาได้

หุ่นเชิดสังหารของเสี่ยวหยง ชูยจง และชูยหลงต่างก็ช่วยนายของมันต่อสู้ นางซาส่งพลทหารกระดุกและอัศวินกระดุกเดินเท้าเข้าไปผสมโรงด้วย สร้างความลำบากให้สมุนของกระทั่งเหลือพอสมควร

นางซาหิยิบลูกธนุเงินออกมา โดยเป้าหมายแรกของนางซาก็คือกระทั่งเหลือนั่นเอง

ฟ้าวว...ลูกธนุเงินดอกแรกแหวกอากาศไปอย่างรวดเร็ว กระทั่งเหลือที่กำลังรับมือกับแฟรงก์และอัศวินกระดุกเดินเท้าอีกสองตัว ถูกลูกธนุเงินเจาะเข้าไปที่เกราะหนังบริเวณหน้าอก ความแรงของลูกธนุเงินระยะประชิดส่งร่างของกระทั่งเหลือกระเด็นไปถึงสองเมตร และล้มกลิ้งลงไปกับพื้น

"บัคซบ! ไอ้เลวนี้เอง มันเป็นคนยิงลูกธนุใส่กันฉัน" กระทั่งเหลือคำรามดั่งลั่น

แฟรงก์และอัศวินกระดุกเดินเท้าสองตัวไม่สนใจเสียงร้องของกระทั่งเหลือ พวกมันบุกเข้าไปโจมตีกระทั่งเหลืออย่างบ้าคลั่ง กระทั่งเหลือต้องรีบเคลื่อนร่างหนีอย่างหุคหิด

นางซาหิยิบลูกธนุเงินออกมาอีกดอก เขาวาดคันธนุไปหาศัตรูของ

เสี่ยวหยงและปล่อยลูกธนุทันที ลูกธนุพุ่งเป็นแสงปักเข้าไปที่ขาสมนกระติงเหล็กจนร้องลั่น เลือดพุ่งกระเด็นออกมาทันที

"อ้ากกก...ฉันถูกยิง!" สมุนกระติงเหล็กคราง

"จัดการไอ้เลวเถื่อนก่อน!"

กระติงเหล็กร้องเตือนเหล่าสมุนอีกครั้ง แต่เหล่าสมุนก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะเสี่ยวหยง ชูขง และชูลง รวมถึงหุ่นเชิดสังหาร พลทหารกระตุก และอัศวินกระตุกเดินเท้าบุกเข้าพัวพันพวกเขาเอาไว้ก่อน

ตอนแรกนางซาคิดว่า ตัวเองอาจจะได้เข้าไปลุยแบบประชิดตัวด้วย แต่สภาพของสมุนกระติงเหล็กก็ไม่ได้สมประกอบเท่าไร พวกเขาได้รับบาดเจ็บมาจากเผ่าอูครแล้ว ดังนั้นในการต่อสู้ พวกเขาจึงไม่กล้าทุ่มกำลังเต็มที่ในการโจมตี ซึ่งมันก็เข้าทางนางซาพอดี

สมุนของกระติงเหล็กกลัวนางซามากๆ เวลาสู้กับศัตรูตรงหน้า พวกเขาจะต้องแบ่งสมาธิอีกส่วนมาระวังนางซา พวกเขาถูกนางซาโจมตีด้วยลูกธนุจนแทบคลั่ง พวกเขาจะให้นางซามีโอกาสยิงที่หัวไม่ได้ มันเป็นจุดอ่อนของผู้เล่นทุกคน และด้วยความแรงของลูกธนุหัวเงินของนางซา หากถูกโจมตีในระยะประชิด พวกเขาจะตายภายในลูกธนุดอกเดียว

"บัดซบ! แน่จริงอย่าใช้ชีวิตนี้สิวะ"

กระติงเหล็กร้องโวยวาย เมื่อเห็นนางซากำลังเล็งธนูมาหาตัวเองบ้าง

"ฮ่าๆ ร้องขอชีวิตสิจ้ะกระติงโตน บางทีฉันอาจจะเว้นนาย แล้วไปยิงลูกสมุนของนายแทน ฮ่าๆ"

นางซากล่าวจบ ลูกธนุก็ถูกปล่อยออกจากสาย กระติงเหล็กที่กำลังรับมือกับศัตรูระวังตัวอยู่แล้วรีบพุ่งตัวหลบ ลูกธนุจึงพุ่งผ่านหัวไหล่ไปอย่างฉิวเฉียด กระติงเหล็กยังไม่ได้ตั้งตัว แพร่กิ่งก้านและอัศวินกระตุกเดินเท้าสองตัวก็บุกเข้ามาอีกแล้ว กระติงเหล็กแทบไม่มีเวลาพักหายใจแม้แต่วันทีเดียว

นางซาโจมตีกระติงเหล็กเสร็จก็วิ่งสายธนูเล็งไปหาศัตรูคนอื่นต่อ เหล่าสมุนกระติงเหล็กต่างพากันหน้าซีดเผือด กลัวตัวเองจะกลายเป็นเป้าธนูคนต่อไป เพื่อนที่ถูกยิงที่ขาของพวกเขาคอนนี่บาดเจ็บหนัก เพราะถูกเสี่ยวหยง หุ่นเชิดสังหารของเธอ และอัศวินกระตุกเดินเท้ารุมเล่นงาน

นางซาใช้เวลาไม่ถึงนาที สมุนของกระติงเหล็กล้วนถูกลูกธนุหัวเงินโจมตีจนบาดเจ็บไปตามๆ กัน พวกเขาต่างเคลื่อนไหวไม่คล่องแคล่ว

เหมือนเดิม

สวบ! สมุนคนหนึ่งถูกยิงทะลุอก เลือดพุ่งกระเด็นออกมาเป็นท่อ
ประปาแตก ชูยงเห็นเป็นโอกาสทองรีบหวดเท้าซ้ายเตะเข้าไปที่ก้นคอ
ศัตรูเต็มแรง ด้วะ! ร่างของสมุนกระตึงเหล็กล้มฟาดลงกับพื้นคังโครม ชูยง
และหุ่นเชิดสังหาร รวมถึงพลทหารกระตึงก็กรูกันเข้าไปเล่นงานด้วยการ
กระทืบ

เหล่าพลทหารกระตึงของนางซาได้รับความเสียหายไม่น้อย แต่
มันก็ยังโถมตีอย่างแข็งขัน ในความเป็นจริง ถ้านางซาไม่ได้ใช้ธนูถึงสมาน
สมุนของกระตึงเหล็กมาที่เขา ป่านนี้พลทหารกระตึงของเขาคงได้กลายเป็น
ซากไปนานแล้ว

"ไอ้ซีโกง! แน่จริงอย่ารุ่มสิวะ"

กระตึงเหล็กบ่น นางซาไม่สนใจยิงธนูโจมตีต่อเนื่อง เล่นเอากระตึง
เหล็กผวาทุกครั้งที่นางซาเล็งธนูมาที่ตน สมุนของกระตึงเหล็กคนหนึ่ง
สามารถฝ่าวงล้อมออกมาได้ เขาทะยานเข้าหานางซาพร้อมกับคาบในมือ
นางซารีบคว้าถุงที่ข้างเอวและขว้างออกไป ศัตรูใช้มือปักจนถุงแตกและ
เกิดฝุ่นสีขาวกลางอากาศ

นางซาฉวยโอกาสเคลื่อนร่างหลบหนีออกไปด้านหลัง พอเท้าสมุน
กระตึงเหล็กถึงพื้น เขาก็แหกปากร้องลั่น ควันสีขาวพุ่งออกมาจากร่างกาย
ของเขาหลายแห่ง

"อ้ากกก! ฉันทูกพิษ มันใช้พิษ"

สมุนของกระตึงเหล็กร้องโหยหวน ควันสีขาวพุ่งออกมาจากบาดแผล
ทั่วร่างของสมุนคนนั้น นางซาเงยหน้าหัวเราะกล่าวยืนยันว่า

"มันคือพิษกัศกร่อนที่ทำปฏิกิริยากับเลือด อีกไม่นานนายจะตาย"

สิ้นเสียงนางซา พลทหารกระตึงและอัศวินกระตึงเดินเท้าก็พุ่งเข้า
มาโจมตีสมุนกระตึงเหล็กต่อ สมุนกระตึงเหล็กจึงต้องหันไปจับมืออย่าง
ดุกละหุก นางซาข้างสายและปล่อยลูกธนูพุ่งโจมตีไปที่ร่างของศัตรูในระยะ
ประชิด

"อ้ากกก!" สมุนของกระตึงเหล็กร้องลั่น เมื่อลูกธนูพุ่งเจาะเข้าที่
แขนของเขาในตำแหน่งแผลเดิม ส่งผลให้แขนของเขาขาดกระจุยในพริบตา

"แขนฉันทน!"

สมุนกระตึงเหล็กร้องลั่นจบ พลทหารกระดุกและอัศวินกระดุกเดิน
เข้าที่ระคมหมักโคมตีใส่ร่างเขาเป็นชุด ร่างของสมุนกระตึงเหล็กล้มฟาด
ลงกับพื้น เลือดทะลักออกมาจากปากเป็นสาย

ค่านเฒ่าอูคร เมื่อได้พักและกินยาห้ามเลือดแล้ว ก็ตัดสินใจบุก
เข้าไปสมทบกับคนอื่นๆ เพื่อไม่ให้ศัตรูมีโอกาสดำใครๆ ในกลุ่ม เฒ่าอูคร
ไม่ปะทะกับกระตึงเหล็ก แต่เลือกเล่นงานสมุนแทน สร้างความโกรธแค้น
ให้แก่กระตึงเหล็กมาก

"ไอ้แก่อูบาทว์! แน่จริงมาสู้กับฉันสิ"

กระตึงเหล็กแหกปากตะโกนขึ้น

"ไม่ว่า ข้าลูกสมุนเอ็งสะใจกว่าเยอะ"

เฒ่าอูครตอบ

"อ้ากกก! ไอ้แก่บัดซบ"

กระตึงเหล็กร้องโหยหวน เขาขอมรับ เขานึกไม่ถึงจริงๆ ตัวเองและ
สมุนจะตกอยู่ในสภาพเสียเปรียบฝ่ายตรงข้ามได้ สิ่งที่กระตึงเหล็กคำนวณ
พลาดก็คือ เขาไม่รู้นางซางจะใช้ธนูเป็นอาวุธ แถมยังเป็นธนูมีคลาสอีกด้วย
นอกจากนี้เขาก็นึกไม่ถึง Undead เผ่ากระดุก มันจะมีความแข็งแกร่ง
ทางกายภาพมากกว่าผู้เล่นระดับเดียวกันถึง 1-2 ระดับ

ในการต่อสู้ เมื่อมีเฒ่าอูครเข้ามาผสมโรงด้วย ไม่นานสมุนกระตึง
เหล็กอีกคนก็พลาดทำถูกฟันจนเลือดโชก ในขณะที่เฒ่าอูครกำลังจะใช้ดาบ
ฆ่า นางซาก็พุ่งเข้ามาห้ามไว้เสียก่อน

"ลุง อย่าฆ่ามัน!"

นางซารีบลากคอเสื้อสมุนกระตึงเหล็กที่นั่งกระอักเลือดอยู่บนพื้น
ออกห่าง

"เอ็งทำบ้าอะไรวะ!" เฒ่าอูครถาม

"เหอะน่า ลุงไปช่วยคนอื่นก่อน" นางซากล่าวด้วยท่วงทีจริงจัง เขาก็รีบ
หยิบเชือกออกมามัดข้อมือของศัตรูไว้ สร้างความตกใจให้แก่ศัตรูมาก นางซา
ใช้ธนูเหล็กคำฟาดใส่ท้ายทอยจนสมุนกระตึงเหล็กสลบ ก่อนจะลากร่าง
ของศัตรูผู้เคราะห์ร้ายออกไปจากสนามต่อสู้

ตามจริงนางซาได้เห็นสภาพของกระตึงเหล็กและสมุนอีกคนของเขา
ก็รู้แล้วว่า ทั้งสองคนคือคนที่ถูกพิษของเขา หลังจากเข้าสู่เส้นทางยา นางซา

อดชื่นชมกระทั่งเหล็กไม่ได้เหมือนกัน เพราะน้อยคนจะสามารถผ่านกับดักของเขาได้โดยได้รับบาดเจ็บเพียงแค่นี้

นางซายังคงยิงลูกธนูหัวเงินอย่างคุเคือค สมุนของกระทั่งเหล็กต่างก็ถูคโคตรทั้งสิบแปดรุ่นของนางซาขึ้นมาค่า แต่ไอ้ตัวแสบทำเป็นหูทวนลม อัมเพลงอย่างสบายใจ

สมุนกระทั่งเหล็กส่วนใหญ่ถูกนางซายิงเจาะที่ขา แขน รวมถึงหน้าอก พวกเขายังไม่ตาย มีตายเพียงคนเดียวคือคนที่ถูกยาพิษ ก่อนจะถูกพลทหารกระตุกและอัศวินกระตุกเดินเท้าฆ่า

การต่อสู้ครั้งนี้ นางซาไม่ได้จ้างสายธนูเต็มกำลังที่เขามี ไม่อย่างนั้นคงไม่มีใครรอดจากธนูในระยะประชิดของเขาสักคน และทุกครั้งที่สมุนกระทั่งเหล็กจะถูกฆ่าตาย นางซาก็จะเข้าสอคแทรก บทสรุปของพวกเขาเหมือนกัน ทุกคนถูกมัดก่อนจะถูกลากออกไปโยนไว้รวมกัน

นางซาสั่งให้เหล่าอัศวินกระตุกเดินเท้าอีกสามตัวไปรวมกลุ่มเล่นงานกระทั่งเหล็ก

เสี่ยวหยง ชูยจง และชูยหลงก็สั่งหุ่นเชิดสังหารของตัวเองไปด้วยเช่นกัน

'บัดจบ พวกมันเยอะเกินไป เราต้องหนี'

กระทั่งเหล็กคิดในใจจบ ลูกธนูก็พุ่งเข้าโจมตีเขา กระทั่งเหล็กเอียงตัวหลบพร้อมกับรับมือศัตรูรอบตัวไปด้วย แม้จะถูกหมัดของอัศวินกระตุกเดินเท้าโจมตีที่หน้าอก แต่ด้วยความแข็งแกร่งของกระทั่งเหล็ก เขาก็ไม่ถึงกับบาดเจ็บสาหัส แดมยังตอบโต้กลับไปได้

นางซาอมยิ้มกล่าวขึ้นว่า

"กระทั่งโทน ระวังให้คึนะ ฉันทะยังรัวๆ แล้ว" นางซาเอ่ยเตือน "ไอ้เลว!"

กระทั่งเหล็กตะโกนคำ แต่ในใจก็เสียววาบ เพราะขนาดยิงห่างๆ กัน เขาก็แทบจะเป็นน้ำอยู่แล้ว นี่มันบอกจะยิงธนูรัวๆ แล้วเขาจะหลบมันได้อย่างไร

นางซาจ้างสายธนูและเริ่มโจมตีต่อเนื่อง กระทั่งเหล็กหิบบไล่แขนออกมาพยายามป้องกันการโจมตีของนางซา แต่ไล่แขนก็ถูกละเล่นงานจนระเบิดเป็นเศษเหล็ก ในขณะที่ร่างกายของกระทั่งเหล็กก็ถูกเหล่าหุ่นเชิด

สังหารและอศวินกระดุกเดินเท้าโจมตีจนได้รับบาดเจ็บไปหลายแห่ง
ฉีก!

"อ้ากกก!" กระตึงเหล็กร้องลั่น เมื่อลูกธนูของนางซาเลียบเข้าไปที่
ขาซ้าย แฟรงก็ออกหมัดชกไปที่ลำตัว กระตึงเหล็กกระเด็นกลิ้งไปกับพื้น
นางซากำลังจะยิงธนูซ้ำ แต่เมื่อเห็นกระตึงเหล็กกำลังโดนยาจึงลด
คันธนูลง กระตึงเหล็กได้แค่ยกแขนขึ้นตั้งการ์ดป้องกัน เมื่อหุ่นเชิดสังหาร
และอศวินกระดุกเดินเท้าต่างรวมชกเข้ามา

กระตึงเหล็กสู้ยิบตา แต่ยังไม่พอสู้หามาหมุ่ไม่ได้

คนที่สะใจที่สุดคงหนีไม่พ้นเฒ่าอูคร

"ฮ่าๆ สะใจจริงๆ เป็นไง คิดจะฆ่าฉันหรือ เอ็งนั่นแหละต้องตาย
ก่อน"

เฒ่าอูครกล่าวเยาะเย้ยบ้าง

"โอ้แก! แน่จริงมาสู้กันตัวต่อตัวสิวะ"

กระตึงเหล็กตะโกนท้า แม้ตัวเองจะกำลังบาดเจ็บเป็นกุ่มเพราะถูกรุม
ล้อมก็ตาม

"ไม่สู้ไว้ย เอ็งจะทำไม รีบๆ คายไปเถอะ" เฒ่าอูครตอบ

กระตึงเหล็กยังคงตะเบ็งเสียงด้วยด้อยคำหยาบคายสารพัด แต่เฒ่า
อูครไม่สนใจ ไม่นานกระตึงเหล็กก็หมดเสียงไปเอง นางซาเห็นกระตึงเหล็ก
นอนหมดสภาพ ร่างกายบาดเจ็บเลือดท่วมตัวบนพื้น เขาก็สั่งให้แฟรงก์และ
อศวินกระดุกเดินเท้าหยุดโจมตี เสี่ยวหยง ฮุยจง และฮุยหลงก็สั่งให้หุ่นเชิด
สังหารของตัวเองทำตามที่นางซาต้องการเช่นกัน

นางซาเดินเข้าไปหาและนั่งลงข้างๆ กระตึงเหล็กที่นอนหมดสภาพ
บนพื้น

"แก...เป็นใคร"

กระตึงเหล็กถามน้ำเสียงเบาหวิว หมดยุคของจอมโหดไปเลย
กระตึงเหล็กมันใจ ผู้เล่นที่ใช้ธนูคนนี้ไม่ใช่คนของกิลด์เซียนเหยียบฟ้าอย่าง
แน่นอน นางซาชี้นิ้วใส่หน้าตัวเองกล่าวขึ้นว่า

"ฉันเทพธนูสุดหล่อ นามว่า จอมโจรซาบินฮู้ค จงจำไว้ให้ขึ้นใจ"

"คือ...ฉันจะจำไว้ สักวันฉันจะฆ่าแกให้ได้!"

กระตึงเหล็กเอ่ยปากขู่อาฆาต นางซาหัวเราะขำกล่าวขึ้นว่า

"ฮ่าๆ ฉันไม่กลัวคำขู่ของนายหрок ตอนนี้ถึงเวลาที่พวกเราจะต้องทำธุรกิจกันแล้ว"

นางซากล่าวจบ เขาก็ส่งแฟรงก์ก็ลากร่างของกระตึงเหล็กเหมือนขยะมากองรวมกับลูกสมุนคนอื่นๆ เฒ่าอูครยืนมองคุณภาพของกระตึงเหล็กสีหน้าซับซ้อน เพราะมันเป็นครั้งแรกที่ตัวเองเห็นกระตึงเหล็กในสภาพนี้

"เอ็งกำลังจะทำอะไรกับพวกมันวะ"

เฒ่าอูครเอ่ยปากถาม นางซาคสียิ้มกล่าวขึ้นว่า

"คนพวกนี้เป็นหมูอ้วนพี ฉันเป็นโจร ลุงว่า มันควรจะเป็นอย่างไรต่อไปล่ะ"

"เอ็งจะปล้นพวกมัน!" เฒ่าอูครร้องอุทาน

"ฮ่าๆ ไซ่ พลทหารกระดุก อัศวินกระดุกเดินเท้าลากพวกมันตามฉันมา แฟรงก์ก็ดูแลกระตึงโทน อย่าให้มันแอบหนีไปได้"

นางซาสั่งการสมุนจบก็คือนำหน้าไปทันที เสี่ยวหยงจะเดินตามนางซาไปด้วย แต่เฒ่าอูครรีบจับแขนหลานสาวไว้

"เสี่ยวหยงอยู่ที่นี้แหละ มันไม่น่าดูหрок"

เฒ่าอูครกล่าวขึ้น เพราะเฒ่าอูครไม่อยากให้เสี่ยวหยงเห็นภาพสยองขวัญ เสี่ยวหยงทำหน้าที่เชิงๆ อยู่บ้าง เมื่อถูกปู่ห้าม ส่วนฮุยจงกับฮุยหลงต่างก็ตามนางซาไปคิดๆ

ห่างจากตำแหน่งที่เฒ่าอูครอยู่ไกลพอสมควร

นางซาใช้เชือกมัดกระตึงเหล็กและเหล่าสมุนที่เหลือรอดกับตันไม้กระตึงเหล็กที่ถูกมัดค้อมองนางซาด้วยสีหน้าเคียดแค้น

"ฮ่าๆ ท่าทางนายคงแค้นฉันมาก" นางซากล่าวขึ้นยิ้มๆ

"ใช่! จำไว้...ฉันจะฆ่าแกให้ได้"

กระตึงเหล็กกล่าวอาฆาต นางซาหัวเราะกล่าวว่าขึ้นว่า

"ตามสบาย ถ้านายมีปัญหาอะไร ตอนนี้ฉันชนะ และคงต้องเรียกร้อยบางอย่างจากนายหน่อย"

"ลุย! คิดจะปล้นฉัน...ไม่มีทาง ยังไงพวกฉันก็จะตายอยู่แล้ว ฉันไม่มีทางจ่ายเงินให้แก่ เชิญฆ่าตามสบาย"

กระตึงเหล็กกล่าวตัดบท นางซายักไหล่กล่าวว่าขึ้นว่า

"การจะฆ่านายมันง่ายยิ่งกว่าปอกกล้วย แต่ฉันจะให้นายยินดีที่จะจ่ายเงินให้แก่ฉันอย่างเต็มที่"

นางซาบอกจุดประสงค์ของเขา

"ฝันไปเถอะ!" กระทั่งเหล็กตอบ

นางซาหันไปมองซุยจงและซุยหลงกล่าวว่า

"พวกนายสองคนเก็บแหวนมิดิและอัญมณีที่พวกเราใส่ก่อน"

ซุยจงและซุยหลงพยักหน้า รีบเข้าไปปลดทรัพย์จากผู้เล่นกิลด์สามราชันสวรรค์ พวกเขาต่างร้องคำทอ นางซารำคาญจึงสั่งให้พลทหารกระดุกคบน้ำสิ่งสอน บรรดาเหล่าสมุนของกระทั่งเหล็กเจอบทโศกจึงพากันหุบปากไม่ไววายอีก

เมื่อซุยจงกับซุยหลงปลดทรัพย์ที่มองเห็นด้วยตาหมดแล้ว นางซาก็เดินไปยืนตรงหน้ากระทั่งเหล็ก ก่อนจะกล่าวว่า

"ถึงเวลาที่เราจะตกลงธุรกิจกันแล้ว กระทั่งไหน"

"ฉันจะฆ่าแก!" กระทั่งเหล็กคำราม

นางซาหันไปมองแฟรงก์ กล่าวว่า

"แฟรงก์ คบหน้าเขายี่สิบที"

แฟรงก์ได้รับคำสั่งก็เดินมาแทนที่นางซา และใช้ฝ่ามือคบอย่างเมามัน ใบหน้าของกระทั่งเหล็กสลับไปมา นางซาต้องรีบเดินออกห่าง เพราะกลุ่มผีที่ใบหน้าของกระทั่งเหล็กแตกจนส่งกลิ่นเหม็น

'แฟรงก์ ขอโทษะ มือนายคงเหม็นไปอีกล้าน'

นางซาคิดในใจบ แฟรงก์ก็คบหน้ากระทั่งเหล็กครบ 20 ครั้งพอดี

"ฆ่าฉันสิวะ! ฆ่าฉันสิ!" กระทั่งเหล็กตะโกนน้ำเสียงบ้าคลั่ง

"ฆ่านาย ฮ่าๆ ทรายโคที่ฉันยังไม่สมหวัง ฉันจะยังไม่ฆ่านาย ฉันยังมีวิธีเล่นกับนายและสมุนทั้งวัน"

นางซากล่าวจบ เขาก็หันไปมองอัศวินกระดุกเดินเท้า

"พวกนายแยกย้ายกันไปยืนอยู่ที่หน้าศัตรู และชกหมัดใส่ร่างพวกเขาคนละยี่สิบหมัด"

นางซาสั่ง เหล่าอัศวินกระดุกเดินเท้าก็รีบปฏิบัติตาม

ผัวะๆ เสียงรัวหมัดใส่ลำตัวสมุนกระทั่งเหล็กดังหนักหน่วง

"อ้ากก!" พวกเขาต่างร้องครางด้วยความเจ็บปวด เมื่ออัศวิน

กระดุกเดินเข้าชक्रบ 20 หมัด พวกมันก็เดินออกห่างเป้าหมาย ฝ่ายสมุนกระตึงเหล็กพากันกระอักเลือดออกมาหลายครั้ง

นางซาหิบน้ำยาเลือดและน้ำยาเพิ่มพลังออกมาจากกระเป๋ามีตัวอย่างละหนึ่งแพ็ก เขามองไปยังฮุยจงและฮุยหลงกล่าวขึ้นว่า

"ป้อน้ำยาเลือดและน้ำยาเพิ่มพลังให้พวกเขากินอย่างละขวด"

ฮุยจงและฮุยหลงพยักหน้ารับ รีบเอาน้ำยาทั้งสองชนิดไปทำตามคำสั่ง กระตึงเหล็กก็ค่นกรอคๆ ไม่ยอมพุดอะไรสักคำ นางซาก็ไม่สน เขาปล่อยให้อศวินกระดุกเดินเข้าซ่อมสมุนกระตึงเหล็กต่อไปเรื่อยๆ พอใกล้ตาย นางซาก็ให้ฮุยจงและฮุยหลงกรอกน้ำยาเลือดและน้ำยาเพิ่มพลังใหม่

นางซาวนเวียนทรมานเหล่าสมุนกิลด์สามราชนัศวรค์อยู่สามรอบก็ทำให้กระตึงเหล็กทนไม่ไหวอีกต่อไป

"หยุดๆ! หยุดๆ! แม้จริง แกมาทำกับฉันสิวะ" กระตึงเหล็กร้องโวยวายขึ้น

"ฮ่าๆ เสียใจด้วย ฉันเป็นคนสั่ง ไม่ใช่ นายมาสั่งฉัน อศวินกระดุกเดินเข้าอัดพวกมันต่อไป"

นางซากล่าวเสียงเรียบ อศวินกระดุกเดินเข้าก็ทำตามคำสั่งทันที กระตึงเหล็กเห็นลูกสมุนทรมานมาก เขาถึงกับสติแตกร้องคำทอนางซาอย่างหยาบคาย รวมถึงขุดโคตรเหง้าบรรพบุรุษนางซาขึ้นมาคำด้วย

"ฮ่าๆ คำได้ คำไป อศวินกระดุกเดินเข้าชक्रพวกมันต่อไป" นางซาออกคำสั่ง

อศวินกระดุกเดินเข้าก็เริ่มชक्रเหล่าสมุนของกระตึงเหล็กต่อเนื่องหลังจากบาดเจ็บใกล้จะตาย ฮุยจงกับฮุยหลงก็ทำหน้าที่เดิม น้ำยาเลือดและน้ำยาเพิ่มพลังให้พวกเขาฟื้นขึ้นมาใหม่

เกือบสิบนาทีต่อมา กระตึงเหล็กก็หุบปากและเอาแต่จ้องมองนางซาราวกับจะฆ่าให้ตายด้วยสายตา นางซาสั่งให้อศวินกระดุกเดินเข้าหยุดการซ่อมศักรูชั่วครว เขาเดินมาอยู่ด้านหน้ากระตึงเหล็กกล่าวขึ้นว่า

"เราจะเจรจาสู่รึจักกันได้หรือยัง"

กระตึงเหล็กก็ค่นกรอคๆ ไม่ตอบ

"เฮ้อ...ท่าทางฉันต้องเล่นบทโศกกว่าเดิมแล้วละ"

นางซากล่าวพร้อมกับส่ายหน้า ในขณะที่เตรียมตัวเดินกลับไปออก

คำสั่งอัศวินกระดุกเดินเท้าอีกครั้ง กระตึงเหล็กเห็นสีหน้าหวาดกลัวของเหล่าสมุน จิตใจที่เค็ดเคียวก็เริ่มพังทลาย

"บอกความต้องการของแกมา" กระตึงเหล็กกล่าวขึ้น

นางซาหยุกชะงักการเดิน เขาหันไปยิ้มให้กระตึงเหล็กกล่าวขึ้นว่า

"ในที่สุด นายก็ยอมแพ้"

"อย่าพูดมาก! บอกความต้องการของแกมา" กระตึงเหล็กตะคอกไล่นางซา

"ฉันไม่ใช่คนใจร้าย ฉันขอแค่เงินสด 300 ล้านเหรียญเงินยูหยวน"

นางซาตอบ

"ไม่มีทาง!"

กระตึงเหล็กตอบสวนกลับมาในทันที นางซาหยิบมีดสั้นออกมายื่นส่งไปให้แฟรงก์แล้วสั่งว่า

"แทงพวกมันคนละครั้ง"

แฟรงก์รับคำสั่งจบ มันก็ถือมีดสั้นไปจ้วงแทงสมุนกระตึงเหล็กอย่างไร้ความปราณี เลือดสาดๆ พุ่งออกมาจากบาดแผล พวกเขาค้างก็ร้องครวญคราง กระตึงเหล็กถึงกับหน้าซีดเผือก

นางซามองดูเหล่าสมุนที่ตัวสั่น ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

"พวกนายคงโทษฉันไม่ได้ หัวหน้าที่ของพวกนายชี้เหนียวเกินไป ในเมื่อกระตึงโชนไม่ยอมจ่าย พวกนายก็ต้องรับเคราะห์แทน ฉันยังมีโปรแกรมเด็ดๆ รอพวกนายอยู่ ตั้งแต่ตัดคอไปหูล ด้จุมูก ควักควงคา เลาะเนื่อ อูยขย... สนุกทั้งนั้น"

นางซาเอ่ยปากใส่สีตีไข่ แต่ในความเป็นจริง บางอย่างในเกมมันก็ทำตามที่นางซาพูดไม่ได้

ด้วยความกลัวถูกรุกรมาน เหล่าสมุนต่างหันไปมองกระตึงเหล็ก สีหน้าแววตาเต็มไปด้วยการขอร้อง

"หัวหน้า จ่ายเงินมันไปเถอะครับ"

สมุนคนหนึ่งตัดสินใจพูดน้ำเสียงร้อนรน

"ฮ่าๆๆ หัวหน้าพวกนายไม่สนใจหรอก เตรียมรับการทรมานอีกรอบ" นางซากล่าวขึ้นยิ้มๆ

"หยุดๆ ฉันจะจ่ายก็ได้"

กระทิงเหล็กตะโกนลั่น เขาขอมรับสภาพถูกปล้นในที่สุด ฉางซาอิมเดินกลับไปยืนอยู่ด้านหน้ากระทิงเหล็ก

"ฉันจะจ่ายตามราคาที่กระบอก แต่แกต้องปล่อยพวกฉันเป็นอิสระ" กระทิงเหล็กเอ่ยปากต่อรอง

"ไม่ ข้อตกลงของฉัน เพียงแค่พวกนายจะได้รับความตายที่รวดเร็วเท่านั้น" ฉางซากล่าวเสียงเรียบ

"บัคซบ! มันไม่ยุติธรรมสำหรับพวกฉัน"

กระทิงเหล็กกล่าวขึ้นน้ำเสียงโมโห ฉางซาทำหน้าที่ประหลาดใจ ก่อนจะงยหน้าหัวเราะ

"ฮ่าๆ ยุติธรรม ฮ่าๆ นายกำลังเรียกหาความยุติธรรม ฉันจะบอกอะไรให้นายรู้ไว้ ความยุติธรรมสำหรับฉันก็คือ ไม่ว่านายจะชอบหรือไม่ นายต้องทำตามกฎของฉัน"

กระทิงเหล็กกัดฟันกรอๆ ไม่อาจกล่าวหาอะไรได้อีก

"อย่าทำให้เรื่องมันยุ่งยาก รีบตัดสินใจจ่ายฉันมาไวๆ ฉันมั่นใจ ต่อให้นายไม่จ่ายตอนนี้ แต่อีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า นายก็ต้องจ่ายฉันอยู่ดี"

ฉางซากล่าวยิ้มๆ กระทิงเหล็กพยายามสงบสติอารมณ์ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

"ก็ได้ ฉันจะจ่ายให้แก่ 300 ล้าน ตามที่ตกลงกันไว้"

"NO! NO! ตอนนี้ฉันต้องจ่าย 350 ล้านแล้วละ" ฉางซากล่าวหน้าตาย

"บัคซบ! เมื่อก็แอบบอก 300 ล้าน ทำไมตอนนี้กลายเป็น 350 ล้าน" กระทิงเหล็กเริ่มโวยวายอีกครั้ง

ฉางซาแกลังคืหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า

"ถ้านายจ่ายฉันตั้งแต่แรกก็คงเสียเงินแค่ 300 ล้าน แต่ตอนนี้มันไม่ใช่แล้ว ฉันต้องคิดค่าเสียเวลา ไหนจะค่าเสียกำลังกาย ค่าผูกเกลี้ยกล่อม และค่าน้ำยาเลือก น้ำยาเพิ่มพลังอีก โอ๊ย...รายจ่ายเยอะไปหมด"

"โอ๊ย...โอ๊ยโจร! โอ๊ยโคตรเลว!" กระทิงเหล็กร้องคำทอ

ฉางซายกไหล่กล่าวว่า

"จะจ่ายหรือไม่จ่ายละ ถ้าปล่อยเวลาอีกเยื่อออกไปอีก นายจะต้องจ่ายค่าเสียเวลาเพิ่มเป็นเงิน 400 ล้านเหรียญเงินยูหยวนนะ" ฉางซากล่าว

คับท

"บัดขบ...ก็ได้ ก็ได้ ฉันจ่าย" กระทั่งเหล็กคัตสินใจยอมจ่ายในที่สุด

"ดีมาก ธุรกิจของพวกเราเรียบร้อยแล้ว แฟรงก์ก็ปล่อยเชือกมัดแขนของกระตึงโทนออก ฉันจะให้เขาโอนเงินให้แก่ฉัน"

นางซาออกคำสั่ง แฟรงก์ก็รีบเข้าไปปลดเชือกที่แขนออก กระทั่งเหล็กเห็นเหล่าลูกสมุนพากันถอนใจยาว กระทั่งเหล็กกลัวนางซาจะเรียกร้องเงินเพิ่มอีก เขาจึงรีบโอนเงิน 350 ล้านไปให้นางซาแค่โดยคี่

"ฮ่าๆๆ ขอบคุณมากกระตึงโทน ฉันจะให้พวกนายได้ตายอย่างรวบรัดตามที่ตกลงกันไว้แน่นอน ฮ่าๆๆ" นางซาพูดพร้อมกับหัวเราะ

"นายจำไว้ เรื่องมันจะไม่จบลงแค่นี้แน่นอน" กระทั่งเหล็กเอ่ยปากบ่มขู่

นางซายิ้มกล่าวว่า

"ฉันยินดีต้อนรับลูกค้าอย่างนายเสมอ ลาก่อนกระตึงโทน แฟรงก์ก็ฆ่าเขาซะ อัสวินกระดุกเดินเท้าจัดการฆ่าศัตรูทุกคนเดี๋ยวนี้"

เมื่อได้รับคำสั่ง เหล่าอัสวินกระดุกเดินเท้าก็โจมตีศัตรูด้วยหมัดอย่างหนัก ไม่นานร่างพวกเขาก็กลายเป็นแสงหายไป กระทั่งเหล็กแข็งแกร่งกว่าคนอื่นจึงตายเป็นคนสุดท้าย

ค่านางซา

เขาจัดการเก็บสมุนทั้งหมด ก่อนจะชักชวนซุยจงและซุยหลงกลับออกไป เมื่อพบหน้าเผ่าอูคร นางซาก็ไม่ลืมที่จะเอ่ยปากเตือนว่า

"ลุง ไทศัพท์ไปบอกสมุนของลุงที่อยู่นอก GATE ให้พวกเขาหาที่หลบภัยด่วน เพราะถ้ากระตึงโทนฟื้นจากความตาย เขาจะต้องเล่นงานสมุนของลุงแน่นอน"

"จริงด้วย!" เผ่าอูครร้องอุทาน ก่อนจะรีบติดต่อไปหาสมุนของตัวเอง

"ซุยจง เมื่อก็มีอะไรเกิดขึ้นบ้าง เล่าให้ฉันฟังหน่อยสิ" เสี่ยวหยงถามเพื่อนหนุ่ม

ซุยจงกับซุยหลงคันปากอยู่แล้ว จึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้แก่เสี่ยวหยงฟังอย่างออกรสออกชาติ แฉมมีการเค็มแค้นบางส่วนเข้าไปอีกด้วย เผ่าอูครไทศัพท์ออกไปเตือนสมุนเสร็จ ก็มานั่งฟังซุยจงกับซุยหลง

ผลัดกันเล่าเรื่องปล้นกระหิงเหล็กต่อ เมื่อสองหนุ่มเล่าจบ เฒ่าอูครก็หันมามองนางซากล่าวขึ้นว่า

"เอ็งปล้นพวกมัน พวกมันคงแค้นเอ็งน่าดู"

"ใครจะสน" นางซาที่นั่งฟังคั่นไม้ตอบ

"เฮ้อ...เอ็งไม่สนก็คงไม่ได้แล้ว พวกมันต้องหาทางเอาคืนเอ็งแน่นอน
เอาเถอะ! เอ็งช่วยข้ารอกตาย ข้าจะไม่ปล่อยให้มันทำร้ายเอ็งเด็ดขาด"

เฒ่าอูครเอ่ยปากสัญญา นางซาคลี่ยิ้มกล่าวว่า

"ขอบคุณล่วงหน้า แต่ฉันคงอาศัยลุงคุ้มครองฉันช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น
แหละ"

เฒ่าอูครทำหน้าแปลกใจ กล่าวว่า

"เอ็งหมายความว่ายังไง"

"ฮ่าๆ เป็นความลับ แต่อีกไม่นานลุงก็จะรู้เอง ฮ่าๆ"

นางซาตอบ เฒ่าอูครเบ้ปากทันที

"ความลับอีกแล้ว เอ็งนี้ความลับเยอะจริงๆ แต่ข้านึกไม่ถึง เอ็งจะมี Undead ค่าย"

เฒ่าอูครพูด ดวงตาเป็นประกายวาวโรจน์

"หึๆ ลุงพูดถึงมันทำไม ฉันไม่ขายหรอกนะ ฮ่าๆ" นางซาตอบ
เหมือนอ่านใจเฒ่าอูครออก

เฒ่าอูครคลี่ยิ้มกล่าวว่า

"เอ็งน่าจะตัดสินใจใหม่นะ ข้ายินดีให้คัมภีร์ระดับสูงกับเอ็งหลาย
เล่ม"

"ไม่สน" นางซากล่าวตัดบทสั้นๆ

เฒ่าอูครกำลังจะหว่านล้อมนางซาเพิ่ม โทรศัพท์มือถือของเฒ่าอูคร
ก็ดังขึ้นพอดี เฒ่าอูครจึงกอดรับสาย

"เอ็งนี้คงแข็งแรงนะ ตกหน้าผายังไม่ตายอีก" เฒ่าอูครถาม

"ลุงก็แข็งแรงเหมือนกัน สามารถหนีกระหิงเหล็กกับสมุนพันมาได้
ไม่รู้เวลานี้นั้นจะยังตามล่าฉันกับลุงอยู่ไหม" ยากซากล่าวน้ำเสียงเคร่งเครียด

"เอ็งไม่ต้องกังวลกับพวกมันแล้ว" เฒ่าอูครตอบ

"ทำไมละ ฉันมั่นใจมันไม่ปล่อยพวกเราออกไปจาก GATE อย่าง
ง่ายๆ แน่แน่นอน" ยากซุวิเคราะห์

"ฟังข้านะยาจกซู ไอ้กระทิงเหล็กและสมุนของมันตายหมดแล้ว"
เฒ่าอูครกล่าวขึ้น

ปลายสายนิ่งเงียบไปหลายวินาที

"เรื่องจริงหรือ พวกมันตายยังง" ยาจกซูร้องอุทาน

"อธิบายยาก และใช้เวลาเยอะว่ะ เอ็งควรกลับมารวมกลุ่มกับข้า
ก่อน เคียวข้าจะบอกพิกัก"

เฒ่าอูครกล่าวจบก็แจ้งพิกักให้ยาจกซูได้รับรู้ หลังจากนั้นก็วางสาย
ไป

ห่างจากที่พักของเฒ่าอูครไปทางใต้สองกิโลเมตร

คาวราชันมองคุนาพิกาตัวเองสีหน้าเคร่งเครียด เพราะพบว่ารายชื่อ
ของกระทิงเหล็กได้หายไป

"หัวหน้า เป็นอะไรครับ ทำทางไม่สบายใจ"

สมุนคนสนิทที่ผ่านความตายมาด้วยกันเอ่ยปากถาม

"กระทิงเหล็กตายแล้ว" คาวราชันตอบ

"หา? อะไรนะครับ!" ลูกสมุนคนสนิทร้องอุทานเสียงหลง

"ฉันมีรายชื่อของกระทิงเหล็กและสมุนคนสนิทของมันในนาฬิกา
ปัจจุบันอยู่ในสถานะออฟไลน์ชั่วคราวและขึ้นตัวหนังสือสีแดง พูดย่อยๆ
สองคนนั้นตายแล้ว" คาวราชันอธิบาย

"เป็นไปได้ไม่ได้! กระทิงเหล็กจะตายได้ยังไง"

ลูกสมุนคนสนิทถามสีหน้าไม่เชื่อ คาวราชันยิ้มผินๆ กล่าวขึ้นว่า

"ความจริงก็คือความจริง นายไม่เชื่อก็คงไม่ได้"

"ใคร...ใครฆ่ากระทิงเหล็กกับสมุนกัน เรื่องนี้ไม่ใช่ธรรมดาแล้ว"

สมุนคาวราชันถามขึ้นลอยๆ สักพักก็ร้องอุทานขึ้นว่า

"เฒ่าอูครกับพรรคพวกเป็นคนฆ่าหรือเปล่า"

คาวราชันส่ายหน้ากล่าวขึ้นว่า

"ไม่น่าจะใช้เฒ่าอูคร สมาชิกที่ติดตามกระทิงเหล็กเข้ามาใน GATE
จัดได้ว่าเป็นกองกำลังหลักบางส่วนของกิลด์ คนที่ฆ่ากระทิงเหล็กจะต้อง
เป็นยอดฝีมือที่สูงส่งมากๆ"

"ถ้าเฒ่าอูครกับพรรคพวกไม่ใช่คนฆ่า แสดงว่าผู้ที่เล่นงานกระทิง

เหล็กและสมุนไพรจะต้องเป็นผู้เยี่ยมยุทธ์ระดับ 70 และเขาจะต้องมีกองกำลัง ยอดฝีมือในปกครองด้วย แต่กิลด์ที่เข้ามาใน GATE ไม่ได้มียอดฝีมือแบบนั้น"

ลูกสมุนไพรคนสนิทของคาราชันตั้งข้อสงสัย คาราชันบังเอิญนึกไปถึงใครบางคน เขาก็เริ่มเหวี่ยงแฉออกมาเต็มใบหน้า ลูกสมุนไพรเห็นความผิดปกติจึงกล่าวขึ้นว่า

"หัวหน้านี่อะไรออกหรือครับ"

"มันจะเป็นคนกลุ่มนั้นหรือเปล่า" คาราชันกล่าวขึ้นเบาๆ

"ใครครับ" สมุนไพรคนสนิทถาม

"กลุ่มคนที่เราไม่รู้จัก และเล่นงานพวกเราในสุสานไง" คาราชันตอบ

สมุนไพรคนสนิทเบิกตาโต เขายังจำประสบการณ์เลวร้ายยิ่งกว่าตายในถ้าได้คือ ทุกอย่างล้วนแต่เป็นฝีมือของคนกลุ่มนั้น ซึ่งปัจจุบันก็ยังไม่รู้ พวกเขาเป็นใครและมาจากกิลด์ไหน

"ยังเหลืออีกหนึ่งวันจะออกจาก GATE แล้ว พวกเราควรทำอะไร"

สมุนไพรคนสนิทเอ่ยปากถามเบาๆ

"สั่งทุกคนให้อยู่ในที่ตั้ง ห้ามออกไปจากจุดนี้เกิน 300 เมตร ขอเพียงพวกเราไม่ก่อเรื่อง ฝ่ายตรงข้ามคงไม่เล่นงานพวกเราอย่างไรเหตุผล"

คาราชันออกคำสั่ง ลูกสมุนไพรคนสนิทก็รับนำคำสั่งไปบอกคนอื่นๆ เพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาด และส่งผลให้ทุกคนในกิลด์ต้องตายไปอย่างไร้ค่า

2

โล่ล่า

หลายชั่วโมงต่อมา

ภายนอก GATE กระติงเหล็กและสมุนได้ฟื้นขึ้นมาแล้ว กระติงเหล็กกำลังคลั่ง เขาสั่งให้สมุนทุกคนที่ฟื้นขึ้นมาออกไล่ล่าผู้เล่นกิลด์เซียนเหยียบฟ้าในทันที

"ข่ามัน! ข่ามัน! ข่าพวกมันให้หมด!"

กระติงเหล็กแหกปากร้องระบายอารมณ์โกรธ ระดับที่ลดลง 10 ระดับ ส่งผลให้ระดับของเขาในปัจจุบันเหลือเพียง 58 เท่านั้น การจะกลับไปอยู่ในระดับเดิมไม่ใช่เรื่องง่าย เขาอาจจะต้องใช้เวลาหลายสิบปีในเกม เหล่าลูกสมุนก็โกรธแค้นผู้เล่นกิลด์เซียนเหยียบฟ้าไม่แพ้กัน พวกเขาพากันกระจายกำลังออกค้นหาศัตรูบริเวณ GATE แบบพลิกแผ่นดิน แต่ก็ยังไม่พบเจอผู้เล่นกิลด์เซียนเหยียบฟ้าแม้แต่คนเดียว

เหล่าสมุนกิลด์สามราชันสวรรค์ต่างก็กลับมารายงานให้กระติงเหล็กได้รับรู้

"บัดจบ! พวกมันไหวตัวทันแล้ว" กระติงเหล็กคำราม

"หัวหน้า ถึงพวกปลายแถวจะหนีไป แต่ไอ้แกยังอยู่ใน GATE เรา

รอข้ามันก็ได้"

ลูกสมุนคนหนึ่งกล่าวขึ้น กระทั่งเหลือหันไปมองกล่าวขึ้นว่า

"อย่าแสดงความเห็นใดๆ ใน GATE เรายังสู้มันไม่ได้ ปัจจุบันระดับ
ลดกันทั่วหน้า จะเอาอะไรไปสู้กับพวกมัน"

สมุนที่เสนอความเห็นอึดแอ้งๆ ไม่พูดอะไรต่อ

"หัวหน้า เรายังขอกำลังพลจากกิลด์ของเราในเมืองนากามาเล่นงาน
พวกมันดีไหม" ลูกสมุนอีกคนเสนอความเห็นบ้าง

"นายบ้าหรือเปล่า ถ้าเราขอกำลังพล กิลด์เขียนเหยียบฟ้ามันก็
ขอกำลังพล เรื่องมันจะไปกันใหญ่ เบื้องบนเคยสั่งไว้ เวลานี้ยังไม่ถึงเวลา
ที่จะทำสงครามกับกิลด์เขียนเหยียบฟ้าอย่างเป็นทางการ" กระทั่งเหลือ
ตอบ

"หัวหน้าครับ ผมจำได้ว่า ใกล้เคียง กับพวกเราในปัจจุบัน น่าจะมีกอง
กำลังหาสมบัติที่ 2 ประจำอยู่ พวกเราขอให้เขามาช่วยเหลือดีไหมครับ"

ลูกสมุนคนที่สามเสนอความเห็น ทำให้กระทั่งเหลือดวงตาวาวโรจน์

"กลุ่มของโฮยีน่าหรือ นายแนใจนะว่า พวกเขามาทำภารกิจแถวนี้"
กระทั่งเหลือถามน้ำเสียงกระตือรือร้น

"ครับผม เพื่อนผมที่อยู่ใกล้กลุ่มโฮยีน่าบอกผมทางโทรศัพท์
ก่อนเราจะเข้า GATE ครับ" ลูกสมุนรีบตอบ

"ดี...รีบติดต่อไป และถามพิภคพวกเขาค่วน"

กระทั่งเหลือพูดพร้อมกับตบมือเสียงดัง เขามั่นใจถ้ามีเพื่อนกลุ่ม
นี้มาช่วยเหลือ ภารกิจเค็ดหัวเผ่าอูครและไอ้เลวที่ฆ่าเขาต้องสำเร็จอย่าง
แน่นอน

ภายใน GATE

ข่าวการออกไล่ล่าคนของกิลด์เขียนเหยียบฟ้าถูกส่งมาถึงคาราชา
เขาค่อนข้างงง ทำไมกระทั่งเหลือถึงทำแบบนี้ แต่คาราชาซันก็สรุปได้ใน
ที่สุดว่า บางทีกลุ่มคนที่ฆ่ากระทั่งเหลือต้องมีความเกี่ยวข้องกับกิลด์เขียน
เหยียบฟ้า

"หึๆ เผ่าอูครโกหกฉัน"

คาราชาซันรำพึงเบาๆ เพราะก่อนหน้านี้ในสุสาน เผ่าอูครได้ปฏิเสธ

ไม่รู้จักผู้เล่นที่ใช้ระเบิดโจมตี

"น่าสนใจมาก คนกลุ่มนี้เป็นใครกันแน่ นอกจากเชี่ยวชาญการวางระเบิด ทั้งยังเป็นยอดฝีมือระดับสูง"

คาราชันกล่าวกับตัวเอง

'กระตึงเหล็กเป็นคนไม่ยอมแพ้น เขาต้องหาโอกาสแก้แค้นแน่ แต่เขาจะใช้วิธีไหน อืม...เราต้องสั่งให้สมุนที่อยู่นอก GATE หาข่าวจากกระตึงเหล็กและสมุนหน่วยแล้ว'

คาราชันคิดในใจเสร็จ เขาก็โทรศัพท์ไปหาสมุนที่อยู่นอก GATE ทันที

เกือบเที่ยงคืน

นางซารอนมั่นใจทุกคนได้นอนหลับหมดแล้ว เขาก็ไถ่ล่อออกมาจากเค้นท์ ก่อนจะเดินหาพื้นที่เงียบๆ ไม่ไกลจากที่พักนัก นางซาเรียก Undead ออกมาจากช่องว่างมิติ

"หึๆ กระตึงโทนจะต้องไม่ปล่อยฉันไปง่ายๆ ฉันจะต้องสร้างสมุนเพิ่มเติมแล้ว"

นางซากล่าวยิ้มๆ เขาหยิบสมุนไพรที่จำเป็นใส่ลงใน Undead และเริ่มทำการผลิต ไม่นานก็ปรากฏอศวินกระดุกเดินเท้าไถ่ล่อออกมาเพิ่ม 15 ตัว นางซาใช้เงินไปทั้งสิ้น 750 ล้านเหรียญเงินยูหยวน นางซาได้รับเงินจากกระตึงเหล็ก 350 ล้าน ดังนั้นเขายังขาดทุนอยู่ 400 ล้านเหรียญเงินยูหยวน

"เฮ้อ...ขนหน้าแข้งร่วงหลายเส้นเลยเรา" นางซาบ่น

"เพื่อเติมขนหน้าแข้งกลับคืน เราคงต้องหารายรับเพิ่มหน่อยแล้ว" นางซากล่าวยิ้มๆ

ปัจจุบัน นางซามีอศวินกระดุกเดินเท้ารวมทั้งหมด 20 ตัว พลทหารกระดุกอีก 5 ตัว เขามีกองกำลัง Undead แล้ว 25 ตัว นางซามั่นใจ กองกำลังจำนวนนี้ เขาสามารถเอาตัวรอดได้ แม้ไม่มีเผ่าอูรครคอยช่วยเหลือ

กองกำลัง Undead ของเขาในปัจจุบัน สามารถต่อกรกับผู้เล่นระดับ 60 ได้ในการควลงัดเดียว แต่อย่าหวังจะฆ่าผู้เล่นที่มีระดับสูงกว่า 60 ในสภาพสมบูรณ์ได้ การฆ่าสมุนของกระตึงเหล็กที่มีระดับสูงก่อนหน้านี้

ล้วนอาศัยปัจจัยหลายๆ อย่างเข้ามาช่วยเหลือทั้งสิ้น

หลังจากเก็บสมุนไพรไว้ในช่องว่างมิติ นางซาก็กลับไปนอนต่อ เพราะพรุ่งนี้เขาจะได้ออกจาก GATE แล้ว

เช้าวันต่อมา

คาราซันก็ได้รับข่าวสำคัญในขณะที่นั่งกินข้าวเช้า หลังจากสนทนากับคนส่งข่าวสักพักเขาก็คิดว่าสาย สีหน้าของคาราซันแสดงอารมณ์แปลกใจออกมา

"กลุ่มไฮยีน่าจะมาสมทบกับกระต๊อเหล็ก อะไรจะประจวบเหมาะแบบนี้"

คาราซันรำพึง สักพักเขาก็คลี๋มออกมาบางๆ

"ฉันอยากเห็นจริงๆ ว่า ยอดฝีมือที่อยู่กับเผ่าอูครกลุ่มนั้น เมื่อปะทะกับกลุ่มไฮยีน่า ใครจะเป็นผู้ชนะ อิม...กลุ่มไฮยีน่ามีชื่อเสียงเรื่องการไล่ล่าและซุ่มโจมตี ฉันควรจะบอกเผ่าอูครให้รู้ตัวก่อน ไม่งั้นการต่อสู้คงไม่สนุกและที่สำคัญฉันต้องการให้ทั้งสองฝ่ายตายพอๆ กัน ฉันถึงจะได้กำไรมากที่สุด" คาราซันกล่าวขึ้น

"ส่งคนไปบอกตาแก่ตรงๆ คงไม่คืนัก หึๆ"

คาราซันกล่าวจบ เขาก็คิดต่อกลับไปหาลูกสมุนที่อยู่นอก GATE เพื่อให้ดำเนินการตามแผนที่เขาได้วางเอาไว้

ในที่พักของนางซา

ยาจกฐได้กลับมารวมกลุ่มกับทุกคนตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว ตอนนี้นีจึงนั่งสนทนากับคนอื่นๆ ส่วนเผ่าอูครแยกไปคุยกับสมุนที่ติดต่อเข้ามาทางโทรศัพท์

เมื่อได้รับข่าวจากสมุนที่อยู่นอก GATE ก็ทำให้เผ่าอูครเครียดขึ้นมาในทันที เพราะมันเป็นข่าวที่ร้ายแรงมากๆ เผ่าอูครเรียกทุกคนมาประชุมอย่างเร่งด่วน

"มีอะไรหรือ ทำทางลุงเครียดจัง" นางซาถาม

"จะไม่เครียดได้อย่างไร นอก GATE มีศัตรูรอฆ่าพวกเราอยู่" เผ่าอูครกล่าวขึ้น

"ศัตรู...หมายถึงกระต๊องเหล็กหรือ" ยาจกซูลถาม

"กระต๊องเหล็กคนเดียวก้าวไม่ถ่วงเลย แต่มีกลุ่มไฮยีน่าของกิลด์สามราชันสวรรค์เข้ามาสมทบด้วย พวกมันเป็นนักรล่าและนักซุ่มโจมตีที่ขึ้นชื่อของกิลด์" เฒ่าอูครตอบ

ยาจกซูล เสียวหยง ฮุยจง และฮุยหลงถึงกับช็อคไปเลย เพราะทั้งสี่คนต่างรู้จักชื่อเสียงคนกลุ่มนี้ ฉางซาเห็นอาการของทุกคนเขาก็พอจะมองออก พวกเขากำลังอยู่ในวิกฤตอีกครั้ง เพราะระยะทางจากที่นี่ถึงเมืองนภามันไม่ใช่ใกล้ๆ เลย

"กลุ่มไฮยีน่านั้นเจ๋งขนาดนั้นเลยหรือ" ฉางซาถาม

"ใช่! มันเป็นกลุ่มที่เชี่ยวชาญการไล่ล่า ภายในกลุ่มล้วนเต็มไปด้วยยอดฝีมือระดับ 60 ขึ้น หัวหน้านักลุ่มของมันคือ อสูรไร้ใจ มีระดับพื้นฐานที่ 68 นิสัยของมันโหดเหี้ยม ขอเพียงไม่ถูกใจใคร มันจะตามฆ่าผู้เล่นคนนั้นสุดขอบฟ้า คนในเมืองนภาล้วนกลัวคนกลุ่มนี้มาก" ยาจกซูลอธิบาย

"ถ้าพวกมันมาสมทบตามข่าวที่ได้มา ด้วยกำลังพลปัจจุบัน พวกเราแทบไม่มีโอกาสรอดตาย" เฒ่าอูครกล่าวตามตรง เสียวหยง ฮุยจง และฮุยหลงต่างหน้าซีดกันหมด

"น่าเสียดาย รางวัลวันตาย ใช้งานได้แต่ในสุสานเท่านั้น ไม่งั้นเราคงมีทางรอดกัน"

ยาจกซูลกล่าวขึ้นน้ำเสียงแข็งๆ อยู่บ้าง เฒ่าอูครนั่งคิดเล็กน้อยก็กล่าวขึ้นว่า

"พวกเรายังพอมีทางรอดอยู่"

"ทางไหน ลุง" ฉางซาถาม

"ข้าจะคิดต่อกลับไปยังกิลด์พันธมิตรเพื่อตรวจสอบว่ามีใครอยู่แถวนี้บ้าง ขอเพียงพวกเขาช่วยเหลือ บางทีพวกเราอาจรอดตาย" เฒ่าอูครกล่าวเสียงเรียบ

ยาจกซูลพยักหน้ากล่าวต่อไปว่า

"ฉันเองก็จะสอบถามกิลด์พันธมิตรของฉันเหมือนกัน หวังว่าเขาจะมียอดฝีมือมาปฏิบัติการกิจแถวนี้"

เมื่อเฒ่าอูครและยาจกซูลแยกย้ายกันไปโทรศัพท์ เสียวหยง ฮุยจง และฮุยหลงก็โทรศัพท์ไปหาเพื่อนๆ เช่นกัน เพื่อสอบถามว่าปัจจุบันพวก

เขาอยู่ที่ไหนกันบ้าง

ฉางซานั่งเงียบๆ สักพักเขาก็รีบลุกขึ้นและเดินเข้าไปในป่าห่างออกไปไม่กี่กิโลเมตร คนที่ยืนรอคอยฉางซาชื่อ ซอมบี้แมนนั่นเอง

ตั้งแต่เมื่อวานแล้ว ฉางซาได้ส่งซอมบี้แมนไปไล่ล่าเทพบุตรต้องคำสาป ทั้งสองไล่ล่ากันอยู่ทั้งคืน แต่ซอมบี้แมนก็จับตัวเทพบุตรต้องคำสาปไม่ได้ สุดท้ายฉางซาจึงออกคำสั่งให้ซอมบี้แมนกลับมา

"เทพบุตรต้องคำสาป สักวันฉันจะจับนายให้ได้" ฉางซากล่าวยิ้มๆ หลังจากเก็บซอมบี้แมนในรูปหุ่นไม้เสร็จ เขาก็เดินกลับไปยังที่พัก

หนึ่งชั่วโมงผ่านไป

"ข้าคิดต่อไปแล้ว กิลด์พันธมิตรของข้า เวลานี้พวกเขาอยู่ห่างจากพวกเราประมาณ 200 กิโลเมตร และพวกเขากำลังออกเดินทางมาที่นี่" เผ่าอูครหยุดพักหายใจเล็กน้อยก็กล่าวต่อไปว่า

"แต่อย่างไรก็ตาม พวกเขายังคงมาไม่ทันแน่ เราต้องหาวิธีเอาตัวรอดให้ได้ก่อน"

จากซุพยักหน้ากล่าวขึ้นว่า

"พันธมิตรของฉันอยู่ใกล้กว่าพันธมิตรของเผ่าอูคร พวกเขาอยู่ห่างออกไป 100 กิโลเมตร และพวกเขายินดีมาช่วยเหลือ แต่น่าเสียดายพวกเขามีกำลังเพียงแค่ห้าคนเท่านั้น"

"ยอดเยี่ยมห้าคนก็ยิ่งดี" เผ่าอูครกล่าวสีหน้าพึงพอใจ

"อืม...แปลว่า พวกเราต้องการเวลาช่วงหนึ่งเพื่อให้พันธมิตรมาช่วยเหลือสินะ พวกศัตรูคงรอพวกเราอยู่หน้า GATE ออกไปปั๊บ พวกมันคงเล่นพวกเราเลย ลุงมีแผนเอาตัวรอดอย่างไร" ฉางซาถามเข้าประเด็น

"เวลาที่ GATE ส่งผู้เล่นออกไป มันจะถามว่า ต้องการไปเป็นกลุ่มหรือแยกกัน เราทุกคนจะต้องแยกกัน เพื่อแบ่งกองกำลังของศัตรูออกเป็นกลุ่มย่อยๆ พวกเราถึงจะมีโอกาสหนีรอด"

เผ่าอูครตอบ ก่อนจะมองไปยังหลานสาวกล่าวต่อไปว่า

"เสียวหยงไหวไหม"

"ค่ะ หนูมีหุ่นเชิดสังหารเป็นเพื่อน และมียาล่องหน หนูไม่กลัวพวกเขา" เสียวหยงตอบ

นางซาซ่าหน้ากล่าวขึ้นว่า

"มีหุ่นเชิดสังหารกับยาล่องหนยังไม่พอ เสี่ยวหยงไม่ควรได้รับอันตรายใดๆ ทั้งสิ้น ฉันมีวิธีให้เธอรอดตาย"

"เอ็งมีวิธีจริงหรือวะ" เฉ่าอูครถาม

นางซาซ่ายกหน้าและล้างมือเข้าไปในกระเป๋ามิติ หีบกล่องสมุนไพรออกมา

"ในนี้มีวุ้นชาจาศีลอยู่ มันใช้ได้ดีกว่ายาล่องหนอีก" นางซากล่าวขึ้น

เฉ่าอูครดวงตากระจ่างวูบ

"ถ้ามีไอนี้ เสี่ยวหยงรอดแน่นอน!" เฉ่าอูครกล่าวว่าน้ำเสียงยินดี

"พี่ชายมีวุ้นหลายคันหรือเปล่า" ซูยหลงถาม

นางซาซ่าหน้า กล่าวขึ้นว่า

"ฉันมีแค่คันเดียว"

นางซากล่าวจบ เขาก็ยื่นส่งไปให้แก่เสี่ยวหยง เธอซ่าหน้ากล่าวขึ้นว่า

"พี่ชายเองก็ต้องการใช้เหมือนกัน ไม่ควรยกมันให้เสี่ยวหยงนะคะ"

"เอาไป...ค่อยให้เธอไม่รับ ฉันก็ไม่ได้ใช้มันอยู่ดี"

นางซาซ่าตอบ ทำให้เสี่ยวหยงงงมาก

"ทำไมพี่ชายถึงไม่ใช้ล่ะคะ" เสี่ยวหยงถามต่อ

นางซาซ่าลิ้มดวงตาทอประกายเร้นลับกล่าวว่า

"เพราะฉันไม่ได้มีเป้าหมายนี้ แต่ฉันมีเป้าหมายฆ่าพวกมันทั้งหมด ยังไงล่ะ"

"ไอ้ตัวแสบ!" เฉ่าอูครร้องเสียงหลง

"นายทำไม่ได้หรอก แม้นายจะมี Undead ก็ตาม" ยาจกซุกกล่าวขึ้น

นางซาซ่าเหวอะเงาขึ้นว่า

"ทุกคนไม่ต้องเป็นห่วงฉันหรอก ฉันมีเส้นทางเดินของฉันแล้ว"

นางซาซ่าโยนกล่องสมุนไพรออกไป เสี่ยวหยงก็รีบเอาไว้ทันที นางซาซ่ายังไม่ได้อธิบายการใช้ เฉ่าอูครก็รีบสอนหลานสาวตัวเอง โดยที่เขาไม่ต้องการเห็นเธออธิบาย

นางซาซ่าหันไปมองซูยจงกับซูยหลงที่นั่งคอดกอยู่ เขาพนมมหายใจ

ออกมากล่าวขึ้นว่า

"ฮุยจงกับฮุยหลง ยังจำวิธีวางระเบิดรูปแบบต่างๆ ที่ฉันสอนได้ไหม จงใช้มันเอาตัวรอกซะ ถึงเวลาแล้วที่นายจะต้องเรียนรู้ด้วยตัวของพวกนายเอง ถ้าพวกนายตาย ให้ถือว่ามันเป็นบทเรียน แล้วนายจะเก่งขึ้นในอนาคต"

คำพูดกระตุ้นของนางซา ทำให้ฮุยจงกับฮุยหลงเริ่มมีความคิดต่อสู้อาตัวรอก

"พวกนายคงมีระเบิดไม่เยอะ ฉันจะแบ่งให้พวกนายไปใช้คนละ 200 ลูก ใช้มันให้ดี ฉันขอเตือนพวกนายไว้ พวกนายยังไม่ชำนาญการวางระเบิด ให้ใช้งานมันเพื่อหนีเท่านั้น" นางซากล่าวน้ำเสียงจริงจัง

ฮุยจงกับฮุยหลงต่างก็พยักหน้ารับ ยากซุกูใช้มือจับไหล่นางซากล่าวขึ้นว่า

"ในกลุ่มผู้เล่นเมืองนภา ฉันบอกได้เต็มปาก นายเป็นคนหนึ่งที่ฉันนับถือมากที่สุด ฉันหวังว่านายจะประสบผลสำเร็จในสิ่งที่นายคิดไว้"

"ขอบคุณ ฉันจะไม่ตายแน่นอน" นางซากล่าวยิ้มๆ

เมื่อาจารย์สอนวิธีการใช้ว้นซราจาศิลเสร็จ ก็กลับมาปรึกษาเส้นทางหนีกับยากซุกู ทั้งสองมีเป้าหมายคือการถ่วงเวลาจนกระทั่งกองกำลังพันธมิตรของพวกเขามาถึงแน่นอนทั้งสองได้แจกพิศคนแคระเจอกันให้แก้กองกำลังพันธมิตรเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ที่ด้านนอก GATE

ในที่สุดกลุ่มไฮยีน่าก็มาถึง อสูรไร้ใจเคินยัมเข้ามาจับมือกับกระทิงเหล็ก ในอดีตทั้งสองเคยออกทำภารกิจร่วมกันมาหลายครั้งแล้ว

"ฮ่าๆๆ ขอขอบคุณที่มา" กระทิงเหล็กกล่าวขึ้น

"อย่าเกรงใจ ศัตรูของนายมันก็คือศัตรูของฉัน" อสูรไร้ใจตอบ

กระทิงเหล็กมองดูกองกำลังที่อสูรไร้ใจนำมาด้วย ล้วนเป็นกองกำลังที่แข็งแกร่ง เขารู้สึกพึงพอใจมาก

"กองกำลังของนายยอดเยี่ยมจริงๆ" กระทิงเหล็กเอ่ยปากชม

"ฮ่าๆๆ กองกำลังของนายก็ใช้อยู่ ไม่ต้องมาชมฉันหรอก" อสูรไร้ใจตอบ

กระตึงเหล็กถอนใจกล่าวขึ้นว่า

"อดีตอาจจะใช่ แต่ตอนนี้ระดับพวกฉันลดกันหลายคน ไม่ใช่กองกำลังที่แข็งแกร่งอีกต่อไปแล้ว"

อสูรไร้ใจใช้มือคบบไหล่เพื่อนกล่าวขึ้นว่า

"เล่าเรื่องของนายมา ใครทำให้นายต้องอยู่ในสภาพนี้ ฉันจะแก้แค้นให้นายเอง"

กระตึงเหล็กพยักหน้า และเริ่มเล่าเรื่องทั้งหมดให้อสูรไร้ใจฟัง แต่เขาก็กังคังเรื่องการถูกรีดไถเอาไว้ เพราะมันเป็นเรื่องขายหน้าที่สุดของเขา

"นี่ไม่ถึง ไ้เลวนั้นจะมี Undead" อสูรไร้ใจกล่าวขึ้น

"ไม่รู้ พวกเราสามารถครอบครอง Undead ของมันไหม"

กระตึงเหล็กถามขึ้นลอยๆ อสูรไร้ใจส่ายหน้ากล่าวขึ้นว่า

"ตามหนังสืออธิบายว่า Undead ถูกเก็บไว้ในช่องว่างมิติ ถ้ามันไม่ยอมเอาออกมา อย่างหวังจะได้ Undead จากมัน"

"นั่นเราจับเด็กผู้หญิงหลานไอ้แกบังคับมันดีหรือเปล่า"

กระตึงเหล็กแสดงความคิดเห็น อสูรไร้ใจส่ายหน้ากล่าวขึ้นว่า

"Undead เป็นของหายาก ชีวิตเด็กหญิงคนหนึ่ง ค่ายก็แค่ระดับลด ไม่มีค่าแลกกับ Undead หรือ เราต้องจับตัวมันมา และลองเสนอราคาซื้อจากมันดู"

"แต่ฉันต้องการฆ่ามัน ไม่ต้องการทำธุรกิจกับมัน" กระตึงเหล็กคำราม

อสูรไร้ใจหัวเราะขำกล่าวขึ้นว่า

"นายไม่ต้องเป็นกังวล ไม่ว่าเราจะทำธุรกิจสำเร็จหรือไม่ ฉันจะมอบมันให้นาย ส่วนจะฆ่าหรือไม่ขึ้นอยู่กับนาย"

"ฮ่าๆ คี...ฉันจะทรมาณมันก่อนจะฆ่า ฮ่าๆๆ"

กระตึงเหล็กกล่าวตอบพร้อมกับจับมืออสูรไร้ใจเขย่าแรงๆ

"การมาของฉันมีโอกาสรู้ไปถึงหูไอ้แก่อุครแล้ว ถ้ามันออกมาจาก GATE มันจะต้องเลือกกระจายกำลังกันไปปรากฏตัวตามจุดต่างๆแน่นอน เราต้องวางกำลังให้ดี ไม่งั้นพวกมันอาจเล็ดลอดออกไปได้" อสูรไร้ใจกล่าวขึ้น

กระทิงเหล็กพยักหน้าเห็นด้วย

"อีก 1-2 ชั่วโมงข้างหน้า GATE จะปิดแล้ว เราต้องรีบกระจายกำลังคนด่วน" กระทิงเหล็กกล่าวขึ้น

"การฆ่าครั้งนี้เป็นเรื่อนำคืนเต้นสำหรับฉันไม่น้อย ฉันอยากรู้เหมือนกัน ไอ้แก่อุครจะรอดจากกรงเล็บของฉันไหม มันเป็นการพิสูจน์ความสามารถที่ค้ของฉฉนอีกครั้ง" อสุรไร้ใจกล่าวขี้มๆ

"แล้วเรื่องไอ้เลวนั้น นายจะไม่ไปจัดการเองหรือ" กระทิงเหล็กถามอสุรไร้ใจห้าวเราะะกล่าวขึ้นว่า

"ฮ่าๆ แค้จับหมอนั้น ยังไม่จำเป็นต้องถึงมือฉฉนหรืออ หมอนั้นระดับก็ไม้เท่าไร Undead ของมันก็แค่ระดับ 60 ให้ลูกสมุนของฉฉนสิบคน ก็จับตัวมันได้อย่างสบายๆ แล้ว"

"เมื่อนายมั่นใจ ฉฉนก็จะคอยค้ความสำเร็จของนาย ถ้านายจับมันมาให้ฉฉนฆ่าได้ คาบคลาส B ที่นายอยากได้ ฉฉนจะยกมันให้แก่นาย"

กระทิงเหล็กกล่าวเสียงเรียบ อสุรไร้ใจคงตากระจ่างวูบหนึ่ง

"ฮ่าๆ ขอบใจล่วงหน้า นายต้องไค้สมหวังแน่นอน"

อสุรไร้ใจกล่าวน้ำเสียงยินดี ทั้งสองสบตากันและห้าวเราะะค้งๆ ออกมา

ภายใน GATE

เผ่าอุคร ขาจากชู ฉางซา เสี่ยวหยง ฮุยจง และฮุยหลง ยืนจับกลุ่มกัน เพราะ GATE กำลังจะปิดตัวในอีกไม่กี่นาที่ข้างหน้าแล้ว

เผ่าอุครหันไปมองฉางซาที่ยืนกอดอกท่าทางสบายใจอยู่ใกล้ๆ ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

"แม้ข้าไม่รู้เอ็งมีคี้อะไร ถึงไม่ก้งวลกับกลุ่มไฮยีน่าศักดิ์ แต่ข้าขอเตือนเอ็งอย่าประมาทพวกมันเค้เค้ชาค มันค้เป็นนั้กล้าที่น่ากลัวที่สุดในเมืองนภา"

ฉางซาพยักหน้ารับหึ้กๆ ก่อนจะกล่าวเสียงเค้ริยค้ขึ้นว่า

"ลุง ฉฉนลี้มถามอะไรบางอย่าง มันสำคัญมากๆ ฉฉนจะต้องรู้ให้ไค้ ลุงต้องค้อบตามความจริง เพราะคำค้อบของลุงมันมีผลค้่อการฆ่าค้ศัตรูของฉฉน"

คำถามของนางซา ทำให้ยากหู เสียวหยง ฮุยจง และฮุยหลงสนใจ
จึงหยุดสนทนากัน

เผ่าอุครคิหน้ายุงกล่าวเสียงเรียบว่า

"ถ้าถามลึกๆ ข้าตอบให้เองไม่ได้หรอกไว้ย ข้าตอบได้เพียงบางเรื่อง
ของพวกเขาเท่านั้น"

"ฉันถามไม่ลึกหรอกน่า" นางซากล่าวขึ้นสีหน้าคั่นคั่นมาก

"ว่ามาสิ ข้าจะใช้ความสามารถทั้งหมดของข้าตอบคำถามของเอง
ให้ได้" เผ่าอุครกล่าวน้ำเสียงจริงจังมาก

นางซาพยักหน้าแล้วถามว่า

"คือ...ไอ้กลุ่มไฮยีน่าอะไรนั่น มันรวบเปล่า"

"..."

"..."

-*- <<<<< สีหน้าเผ่าอุคร

O_o <<<<< สีหน้าคนอื่นๆ

"สมองเองกำลังคิดบ้าอะไรอยู่เนี่ย" เผ่าอุครถาม

"ช่างฉันเถอะน่า ตอบฉันมาก่อน" นางซากล่าวคัดบท

เผ่าอุครส่ายหน้ากล่าวว่า

"ข้าคงตอบเองไม่ได้หรอกนะว่าพวกมันรวบไหม แต่ไอ้อสูรไร้ใจ
มันเคยประมุขฯเพิ่มระดับในนามส่วนตัว ด้วยเงิน 600 ล้านเหรียญเงิน
ยูหยวน"

"600 ล้าน โอ...นี่มันหมูพันธุ์เนี่ยนีหว่า!"

นางซาร้องอุทานออกมา ดวงตาทอแสงความโลภออกมาอย่าง
ชัดเจน

"ไอ้เคื่กบ้า! เองคิดจะปล้นมันหรือเนี่ย" เผ่าอุครกล่าวสีหน้าตกใจ

"เปล่าๆ ฉันแค่ถามไปจ้ะนั่นๆ แหละ"

นางซาริ่บตอบ ส่วนในใจก็คิดไปอีกแบบ

'อ้ากกก...ปล้นอสูรไร้ใจสัก 600 ล้าน สมุนของมันได้อีกสัก 400
ล้าน โอ้ย...กำไรอื้อเลยครู'

ดูเหมือนสีหน้าเคลิ้มๆ ของนางซา จะไม่สามารถปกปิดใครๆ ได้

"เฮ้อ...ข้าจะห้ามเองยังไงเนี่ย เองถึงจะฟังข้า" เผ่าอุครกล่าวออก

มาเบาๆ

ฉางซาไม่สนใจ เขาคลี่ยัมให้ทุกคนกล่าวขึ้นว่า

"ก่อนออกจาก GATE ฉันมีของขวัญบางอย่างให้ทุกคน"

ฉางซากล่าวขึ้น ทำให้ทุกคนสนใจมาก

"ของขวัญอะไรคะ พี่ชาย" เสี่ยวหยงถาม

"ของขวัญที่หาซื้อกันไม่ได้"

ฉางซาตอบพร้อมกับล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ามิติ หยิบกล่องสมุนไพรออกมา เมื่อฉางซาเปิดออก ภายในมีซาลาเปาทั้งหมดห้าลูก ทุกคนต่างจ้องมองซาลาเปาตาเขม็ง

"นี่คือซาลาเปาที่ฉันอยากจะมอบให้ทุกคน" ฉางซากล่าวขึ้น

ทุกคนยิ้บแห้งๆ ต่างก็ไม่คิดฉางซาจะมอบซาลาเปาให้เป็นของขวัญ

"ขอบคุณค่ะพี่ชาย เสี่ยวหยงจะเก็บไว้กินตอนหิวข้าว"

"ฮ่าๆ ซาลาเปานี้ ฉันไม่แนะนำให้กินเป็นอาหาร มันเสียของเกินไป เสี่ยวหยง นี่เป็นซาลาเปาชนิดพิเศษ ไม่มีขายตามท้องตลาดหรอกนะ"

ฉางซากล่าวเป็นปริศนา สร้างความสงสัยให้ทุกคนอีกครั้ง

"มันพิเศษตรงไหนครับพี่ชาย คุณมันก็เหมือนซาลาเปาธรรมดา" ฮุยจง

ถาม

ฉางซาหยิบซาลาเปาขึ้นมาโยนเล่นในมือกล่าวว่า

"ความพิเศษของมันคือ มันเป็นซาลาเปาเพิ่ม 3 ระดับ แต่จำกัดเวลาในการใช้"

"ซาลาเปาเพิ่มระดับ!"

ทุกคนแทบจะตะโกนออกมาพร้อมกัน โดยเฉพาะเผ่าอูครที่อุตสาหกรรมใช้คัมภีร์ลับลกระดับตัวเองลงหนึ่ง เป็นคนที่ซ็อกกับคำพูดของฉางซามากที่สุด

"เอ็งล้อเล่นใช่ไหม" เผ่าอูครกล่าวขึ้น

"ฉันพูดจริงๆ ทันทีที่กินมันเข้าไป ระดับของผู้กินจะเพิ่ม 3 ระดับ ในทันที ฉันจะแจกให้ทุกคนเอาไว้ใช้ยามฉุกเฉิน"

ฉางซาตอบจบ ก็หยิบซาลาเปาส่งให้ทุกคน เผ่าอูครมองซาลาเปาในมือคล้ายกับเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

"มันใช้ได้แน่หรือวะ" เผ่าอูครถาม

"ได้สิ แต่ถ้าลุงไม่มั่นใจ เอาคืนให้ฉันก็ได้นะ"

นางซาตอบพร้อมกับแบมือออกไป แต่เผ่าอูครไม่ยอมคืนรีบเก็บเข้าไปไว้ในอกเสื้อ ส่วนภายในใจ เผ่าอูครกำลังนั่งร้องไห้ เพราะไอ้ซาลาเปาก่อนนี้ มันเทพกว่าคัมภีร์ลับของตัวเองเป็นไหนๆ

"ถ้ามันขระคับชั่วคราวได้จริง แบบนี้ฉันก็ไม่ต้องกังวลกับกระตึงเหล็กและกลุ่มไฮยีน่าอีกแล้ว"

ยาจกซูกุลำนน้ำเสียน้ำใจมาก

"ฉันขอเตือนทุกคนอีกครั้ง ทูซาลาเปาที่ฉันแจกให้ไป มันมีระยะเวลาในการใช้งานไม่นานนัก ถ้าจะใช้มันจงใช้ในเวลาที่ดีที่สุดเท่านั้น"

นางซาเอ่ยปากเตือนซ้ำ เพราะกลัวเผ่าอูครและยาจกซูกุจะคิดใช้ทูซาลาเปาเพื่อแก้แค้น แทนที่จะใช้หนีหรือป้องกันตัวเอง

ทุกคนยังไม่ทันได้พูดอะไรกันต่อ ท้องฟ้าก็เริ่มกลายเป็นสีทอง เผ่าอูครรีบตะโกนขึ้นทันที

"เวลาออกจาก GATE มาถึงแล้ว ทุกคนรักษาตัวกันให้ดี!"

แสงสีทองบนท้องฟ้า อยู่ๆ ก็ค่อยๆ หล่นลงมา ไม่นานมันก็คลุมร่างของทุกคน ชั่วครู่เดียวร่างกายของนางซาก็ถูกส่งเข้าไปในห้องโถงแห่งหนึ่งในภายในห้องโถงมีแท่งหินและมีจอมอนิเตอร์ฝังอยู่ภายใน นางซาพิจารณาบนจอมอนิเตอร์เห็นจุดสี่แฉงและจุดสี่เหลี่ยมบนพื้นที่จอมอนิเตอร์

"จุดสี่แฉงคือพื้นที่ที่เราจะเลือกไปปรากฏตัวนอก GATE ส่วนจุดสี่เหลี่ยมเป็นตำแหน่งของผู้เล่น เพราะมันสามารถเคลื่อนไหวได้" นางซากล่าวขึ้นอีกรอบ

"ท่าทางพวกมันจะกระจายกำลังคนโอบล้อมบริเวณนี้ไว้ทั้งหมด ตำแหน่งที่เผ่าอูคร ยาจกซูกุ ฮุยจง และฮุยหลงจะไปปรากฏตัวตามแผน คงกำลังของศัตรูให้กระจายกันออกไปคนละทาง" นางซากล่าวต่อ

"ตามแผนแล้วเราต้องไปทางทิศเหนือเพื่อตั้งศัตรูบางส่วนตามไปเช่นกัน อิม...มีกี่คนกันนะ หนึ่ง สอง สาม และสี่ น้อยจังเฮะ แต่ช่างมันเถอะ"

นางซากล่าวจบ เขาก็รีบวิ่งไปยังจุดสี่แฉงจุดหนึ่งบนจอมอนิเตอร์ ปรึบคาร่างของนางซาก็เรืองแสงและหายไปจากห้องโถง

ที่หน้า GATE

แสงสีทองลูกกลมๆ พุ่งออกมาจาก GATE หลายดวง กระทั่งเหล็กและอสุรไร้ใจไม่อาจจะรู้ได้เลยว่า แสงสีทองพวกนั้นเป็นใครกันบ้าง พวกเขาทำได้อย่างเดียวคือ การส่งลูกสมุนวิ่งไล่ตามแสงลูกกลมๆ ไปเพื่อจะได้ดูให้แน่ใจว่าใครออกมาจากข้างใน

พอร่างนางซาปรากฏออกมากลางป่า เขาก็พุ่งตัวหลบเข้าไปหลังต้นไม้ทันที นางซาหุบธนูเหล็กคำออกมาพร้อมกับสั่งให้มันรับพลังชีวิต ธนูเหล็กคำก็เริ่มเกิดเป็นลวดลายสีส้มไปตามคันธนู นางซารีบหุบซองลูกธนูหัวเงินออกมาเตรียมพร้อมโจมตี

นางซาเรียกไว้เงาออกมา มันก็รีบกระโดดขึ้นไปบนศีรษะนางซาเพื่อระวังภัย ชั่วครู่เดียวไว้เงาก็ส่งเสียงร้องเบาๆ พร้อมกับซีกกรงเล็บของมันบอกทิศทางที่มีศัตรูกำลังใกล้เข้ามา

นางซาลึ้ม เขาหุบหุ่นไม้ขอมบี้แมนออกมา และโยนลงข้างๆ ร่างของขอมบี้แมนก็ปรากฏตัว นางซาจ้องสายธนูเล็งไปยังเป้าหมายที่เป็นพุ่มไม้

สวบ! ผู้เล่นคนหนึ่งมุดออกมา นางซาไม่สนใจว่ามันจะเป็นกิลด์ไหน ถ้ามันไล่ตามเขาแสดงว่ามันต้องเป็นศัตรูอย่างไม่ต้องสงสัย เขาปล่อยลูกธนูในทันที

ฟ้าวว! ลูกธนูแหวกอากาศ ผู้เล่นที่เพิ่งโผล่พ้นพุ่มไม้ยังไม่ทันได้ตั้งตัว ลูกธนูก็เจาะเข้าไปบริเวณหน้าอกเขาเต็มแรง

ตูม!

"อ้ากก" ผู้เล่นคนนั้นร้องลั่น ร่างกระเด็นย้อนกลับเข้าไปในพุ่มไม้

"ขอมบี้แมนไปอึดมัน แต่อย่าให้ถึงตาย"

นางซาออกคำสั่ง ขอมบี้แมนก็พุ่งร่างออกไป พริบตาทีมุดเข้าไปในพุ่มไม้

ตูม! ร่างของศัตรูถูกโยนออกมา โครม! ร่างของมันฟาดลงบนพื้น ขอมบี้แมนรีบทะยานไล่ตามออกมา พร้อมกับกระหน่ำกระบี่บิณฑ์ที่ขุดอกไม่ยั้ง เลือดสดๆ ทะลักออกมาจากปากของศัตรู ขอมบี้แมนกระตือรือร้นอย่างไร้ความปรานี

ผู้เล่นพยายามกลิ้งตัวหนี แต่ก็ไม่พ้นถูกไล่กระตือรือร้น นางซาเห็นว่า

คงไม่มีภัยแล้ว เขาจึงเดินออกจากที่หลบซ่อนตัว

ผู้เล่นคนนั้นเห็นนางซาก็ตะโกนดังลั่น

"ผีดิบ! ช่วยด้วย! ช่วยฉันด้วย!"

นางซาส่งรหัสมือ ซอมบี้แมนก็เปลี่ยนจากโล่กระต๊อบเป็นเดินตามผู้เล่นที่กำลังคลานไปหานางซา ผู้เล่นคลานมาใกล้นางซาแล้วหันไปชี้ยังร่างผีดิบกล่าวขึ้นว่า

"ช่วยฉัน! ผีดิบกำลังจะฆ่าฉัน!"

นางซาเดินมาหยุดอยู่ใกล้ๆ ผู้เล่นคนนั้นกล่าวว่า

"นายเป็นคนของกิลด์สามราชนัสนวรรค์ใช่ไหม"

"ใช่แล้ว ถ้านายช่วยฉัน นายจะได้รับรางวัลตอบแทนจากฉันอย่างงาม"

ผู้เล่นคนนั้นรีบตอบ พร้อมกับหันมามองนางซา

"โอ...รางวัลหรือ ทำทางฉันจะได้เหยื่อรายแรกสนใจแล้วละ"

นางซากล่าวจบ เท้าของเขาก็เตะเสยเข้าไปที่ปลายคางของศัตรูที่นั่งพุกกับเขาอยู่ดัง ก๊อก! ผู้เล่นคนนั้นกระเด็นหงายหลังล้มฟาดพื้นดังโครม

"ซอมบี้แมนอัคมัน"

นางซาออกคำสั่ง ซอมบี้แมนก็เดินเข้ามากกระต๊อบต่อ

"แก...แก...แกเป็นคนควบคุมผีดิบ!"

ผู้เล่นร้องด้วยความตกใจ ผู้เล่นคนนี้ระดับ 60 ขึ้น เมื่อครุ่นนางซาโจมตีเค็มกำลัง แม้จะเป็นจุดอ่อนของผู้เล่น แต่ด้วยระดับพื้นฐานของนางซาฝ่ายตรงข้ามจึงไม่สลบ

ซอมบี้แมนกระต๊อบผู้เล่นคนนั้นจนหมดสภาพ นางซาก็สั่งให้ซอมบี้แมนลากผู้เล่นคนนั้นไปหลังคันไม้ใหญ่เพื่อสอบสวนและทำธุรกิจ

"แก...รู้ไหม แกทำอะไรลงไป"

ผู้เล่นชายถามสีหน้าโกรธแค้น สภาพของเขายับเยินเลือดเต็มตัวราวกับเขาพร้อมจะตายได้ทุกเมื่อ

"ฉันรู้สิ ฉันกระต๊อบนายไง นายช่วยรายงานสถานะของนายในกิลด์สามราชนัสนวรรค์มาหน่อยสิ บางทีฉันอาจจะกลัวก็ได้นะ"

นางซากล่าวยิ้มๆ ผู้เล่นชายถ่มเลือดออกจากปาก กล่าวขึ้นว่า

"ฉันอยู่ในสังกัดหน่วยกระต๊องเหล็ก การทุบตีฉันนายจะต้องเสียใจ ถ้าฉลากจงปล่อยฉัน และให้ค่าทำขวัญฉันซะ"

"โอ...นายเป็นคนในหน่วยของกระต๊องเหล็ก" นางซากล่าวขึ้น

'อืม ไม่คุ้นหน้ามันแฮะ เหมือนนี่คงออกจาก GATE มาก่อน ไม่ได้ร่วมรบกับกระต๊องเหล็ก ไม่งั้นมันคงรู้จักเราแล้ว' นางซาคิดในใจ

"ฮ่าๆ เจ็บเลย กลัวแล้วใช่ไหม ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้ ก่อนที่นายจะตายศพไม่สวย" ผู้เล่นชายข่มขู่

นางซากลื้มกล่าวว่า

"ซอมบี้แมนคบปากมันสามครั้ง"

ผู้เล่นชายเบิกตาโตร้องดังลั่น

"เดี๋ยวก นายไม่กลัวพวกฉันหรือ!"

สิ้นเสียงพูดของผู้เล่นชาย ซอมบี้แมนก็ก้าวเท้าเข้ามาอยู่ด้านหน้าเขา พร้อมกับใช้มือคืบไปที่ปากสามครั้งอย่างรวดเร็ว ด้วะ! ด้วะ! ด้วะ!

"อ้ากกก!" ชายหนุ่มร้องลั่น เลือดทะลักออกมาจากปากอีกรอบ ซอมบี้แมนทำภารกิจเสร็จมันก็เดินออกห่าง นางซาก็เดินมายืนอยู่ต่อหน้าศัตรู

"สถานะของนายขยะเกินไป พอตีฉันไม่กลัวกระต๊องเหล็กวะ ไม่ต้องเอามาขู่ฉัน แต่อย่างไรก็ตาม พวกเราสามารถทำธุรกิจซื้อขายชีวิตร่วมกันได้ นายสนใจไหม" นางซาดามเข้าประเด็น

"นายอยากได้เงิน" ผู้เล่นคนนั้นถาม

"ใช่ ถ้าธุรกิจลงตัว นายจะมีชีวิตต่อไป" นางซาตอบ

ผู้เล่นคนนั้นยิ้มเหี้ยม เขาเริ่มคิดแผนในใจ แน่นอนเขาจะแกล้งจ่ายเงินให้แก่ศัตรูตรงหน้า หลังจากนั้นเขาจะพำนักพวกในกิลด์มาไล่ฆ่าและยึดเงินคืนพร้อมเก็บกำไรที่เหลือ

"ฉันตกลง นายต้องการเท่าไร ฉันจะจ่ายให้" ผู้เล่นคนนั้นรีบตอบ

"คือ...ฉันต้องการเงิน 50 ล้านเหรียญเงินยูหยวน" นางซายื่นข้อเสนอ ผู้เล่นคนนั้นถึงกับช็อกไปชั่วครู่

"นายบ้าหรือเปล่า ฉันไม่มีเงินเยอะขนาดนั้นหรอก" ผู้เล่นคนนั้น

รีบพูด

นางซาไม่สนใจ เพราะเขาประเมินไว้แล้ว ผู้เล่นคนนี้ระดับ 60 ขึ้น

เขาจะต้องมีเงินไม่น้อยทีเดียว ทั้งจากการปล้นคนอื่น และจากการล่าสัตว์
อสุรระดับสูง

"อย่าให้ฉันพุดซ้ำอีกครั้ง 50 ล้าน สำหรับราคาชีวิตนาย ฉันรับทั้ง
เงินสดและอัญมณี" นางซากล่าวเสียงเรียบ

ผู้เล่นชายแกล้งแสดงละครสุดหยาบใจลึกๆ แต่ในใจก็ร้องคำทอ
แน่อนเงินจำนวนนี้เขาหมายมั่นจะมาเอาคืนทีหลัง เมื่อแสดงละครให้
ตัวเองดูเสียขายเงินเสร็จแล้วก็กล่าวขึ้นว่า

"ก็ได้ ฉันจะจ่ายเงินให้นายเดี๋ยวนี้ แต่นายสัญญาจะ ห้ามฆ่าฉัน"

"ฉันสัญญา พุดง่ายๆ แบบนี้สิฉันชอบ"

นางซากล่าวจบ เขาหยิบบัตรเครดิตรออกมาและส่งไปให้แก่ผู้เล่น
ชายคนนั้น ไม่นานนางซาก็ได้รับเงินตามจำนวนที่เขาต้องการ นางซาหยิบ
เชือกออกมาและสั่งให้ขอมบี้แมนลากผู้เล่นชายไปที่คั่นไม้ ผู้เล่นชายตกใจ
รีบกล่าวขึ้นว่า

"นายโกหก! ไหนนายบอกจะปล่อยฉันไปไง"

"หึๆ คุณเหมือนพรรคพวกของนายจะโอบล้อมป่านี้อาไว้แล้ว ถ้าฉัน
ปล่อยนายตอนนี้ไป นายก็คงไปตามพรรคพวกมารุมกระต๊อบฉันบ้าง ฉัน
ไม่โง่หรอกนะ ดังนั้นฉันจำเป็นต้องมองหาทางหนีทีไล่เอาไว้ก่อน ฉันจึงจะ
กล้าปล่อยนายไปตามสัญญา" นางซากล่าวยิ้มๆ

ผู้เล่นชายถึงกับอึ้งพุดไม่ออก เพราะที่นางซากล่าวมามันเป็นจริง
ทั้งหมด นางซาให้ขอมบี้แมนเฝ้าศัตรูไว้ ส่วนตัวเองก็ไปดูความสามารถ
ของผู้เล่นสี่คนที่ขวางกั้นเส้นทางหนีของเขา

นางซาใช้ทักษะดวงตาเวทามองผ่านพุ่มไม้จากที่ไกลๆ พบว่ามี
ผู้เล่นชายสี่คนกระจายกำลังกันตามที่ต่างๆ กลุ่มคนเหล่านี้ล้วนเป็นผู้เล่นที่
มีระดับพื้นฐานสูง พวกเขาล้วนใส่แถบผ้าคาดแขนขาวซึ่งมีสัญลักษณ์เป็น
รูปสัตว์ป่า พวกเขาทั้งสี่คนต่างก็มีทักษะวิชาตัวเบาดีเยี่ยม นางซาเดาว่า
คนทั้งหมดน่าจะเป็นคนของกลุ่มไฮยีนาที่ถนัดการไล่ล่า

นางซาจึงมองที่แขนและลำคอ ศัตรูทั้งสี่คนล้วนใส่เครื่องประดับ
เป็นอัญมณีล้ำค่า

"โอ...คนพวกนี้ล้วนเป็นหมูอ้วน"

นางซารำพึง และย้อนกลับไปโน้ป้า ก่อนจะทำการวางระเบิดตาม

จุดต่างๆ ทั้งระเบิดแบบเตะไม้ ระเบิดแบบเตะเชือกเส้นเอ็น ระเบิดแบบห้อยบนต้นไม้ นางซาใช้เวลาทำงานเพียงครึ่งชั่วโมง โดยนางซาตั้งใจจะไม่ฆ่าศัตรู เพียงแค่ทำให้บาดเจ็บเท่านั้น เมื่อทุกอย่างพร้อม นางซาก็เดินทางกลับไปหาศัตรูที่ถูกจับตัวไว้

นางซาทำการปล่อยตัวศัตรูเป็นอิสระ เขาจึงมองใบหน้าฝ่ายตรงข้ามก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

"หน้าตาของนายคูตึเก็นไปหรือเปล่าเนี่ย"

"หา...นายว่าอะไรนะ"

ผู้เล่นถาม พร้อมกับทำสีหน้าอึ้งๆ นางซาหันไปมองซอมบี้แมนกล่าวว่า

"ช่วยกระต๊อบพี่แกอีกสักนิด เคี้ยวกระต๊อบเหล็กจะดูไม่ออกว่าฉันร้ายกาจมากๆ"

"เคี้ยวๆ!" ผู้เล่นคนนั้นแหกปากร้องอย่างตกใจ

พริบตาต่อมา ซอมบี้แมนก็ลงมือซ้อมอย่างหนัก จนศัตรูลงไปหมอบกระแทกพื้น

"อืม...จำหน้าไม่ได้ละ เยี่ยมมาก...ไปกันเถอะซอมบี้แมน"

นางซาหันไปสั่งสมุนจบ ทั้งสองก็หายตัวไปอย่างรวดเร็ว ผู้เล่นชายที่ถูกซ้อมจนแทบลุกไม่ไหวเงยหน้ามองตำแหน่งที่ทั้งสองจากไปด้วยความโกรธแค้น

"คอยดู...ฉันจะฆ่าแกให้ได้! ฉันจะฟีองฟี่กระต๊อบเหล็ก!" ผู้เล่นคนนั้นคำราม

นางซาทำตามแผนที่วางไว้เสร็จ เขาก็ไปหลบซ่อนอยู่ในป่าหนาทึบเพื่อรอโอกาสหนึ่แน่นอนตำแหน่งที่นางซาหลบซ่อนได้ถูกคำนวณไว้แล้วว่า สกิลระงับภัยของเหล่ายอดฝีมือทั้งสี่คนที่กำลังควบคุมเส้นทางหลบหนีของเขา จะไม่สามารถตรวจสอบพบเขาได้ง่ายๆ

บริเวณหน้า GATE ที่ปิดตัวลงแล้ว

เมื่อสุรุไร้ใจได้รู้ตำแหน่งที่เหล่าอูครปรากฏตัวจากลูกสมุนของกระต๊อบเหล็ก เขาก็รีบออกติดตามไปทันที

ส่วนกระต๊อบเหล็กก็ตัดสินใจรอฟังข่าวพร้อมกับลูกสมุนของตัวเอง และ

กลุ่มโฮยีน่าอีกหลายคนที่หน้า GATE ต่อไป

ในขณะที่กระทิงเหล็กกำลังสงสัย ทำไมผู้เล่นที่ใช้ Undead ถึงยังไม่ปรากฏตัว สายตาของเขาก็บังเอิญมองไปเห็นลูกสมุนคนหนึ่งของตัวเอง กำลังเดินโซซัดโซเซออกมาจากป่าในสภาพบาดเจ็บสาหัส

"นายถูกใครทำร้ายมา"

กระทิงเหล็กรีบถาม เมื่อเห็นสมุนล้มตัวลงนั่งที่ด้านหน้า

"พี่กระทิงเหล็ก ผมถูกคนถือธนูทำร้าย"

ผู้เล่นหนุ่มที่ถูกนางซาเล่นงานตอบน้ำเสียงอู้อี้ เพราะใบหน้าถูกอัคจนบวมปูด กระทิงเหล็กรีบลุกขึ้นยืนทันที เมื่อพบว่าศัตรูที่เขาหมายหัวไว้ ได้ปรากฏตัวขึ้นแล้ว

"มันอยู่ที่ไหน" กระทิงเหล็กถาม

"ในป่าทางทิศนี้ครับ พี่กระทิงเหล็กต้องรีบไปเดี๋ยวนี้ เพราะมันกำลังหาทางหนีออกจากป่า ถ้าชักช้าอาจจะไม่ทันกาล" สมุนของกระทิงเหล็กกล่าวเตือน

กระทิงเหล็กพยักหน้าหันไปมองสมุนกลุ่มโฮยีน่ากล่าวขึ้นว่า

"พวกนายได้ยินแล้วใช่ไหม"

"ครับ" สมุนกลุ่มโฮยีน่ารับคำ

พริบตาผู้เล่นที่ถูกเตรียมไว้สิบคนก็ใช้วิชาตัวเบาทะยานร่างหายไอย่างรวดเร็ว กระทิงเหล็กค่อยๆ นั่งลงบนก้อนหินสีหน้ากระหม่นยินดีที่จะได้แก้แค้นเร็วๆ นี้

กลุ่มโฮยีน่าสิบคนวิ่งปูพรมหานางซาในป่า ด้วยความประมาทพวกเขาได้เตะเส้นเอ็นดิงสลักระเบิดโดยไม่รู้ตัว

บึ้มๆ! เสียงระเบิดดังกึกก้องไปทั้งป่า กลุ่มควันพวยพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้า

ร่างสมุนกลุ่มโฮยีน่าห้าคนต่างก็กระเด็นกันไปคนละทาง ผู้เล่นสามในห้าคนได้รับบาดเจ็บเป็นผลฉกรรจ์ แต่ไม่ถึงตาย ส่วนอีกห้าคนเพียงเซ็ดลาเพราะแรงอัดกระแทก

"มีการวางระเบิด ระวังตัวด้วย" ผู้เล่นคนหนึ่งตะโกนเตือนเพื่อนคนอื่นๆ

"บัดซบ! พวกเราคิดกับดักของมันทำให้เคลื่อนไหวช้าลง บ้าจริง!

มันใช้ระเบิดควั่นด้วย มองไม่เห็นเลย ระวังตัวไว้ทุกคน มันอาจจะโจมตีซ้ำ ให้ใช้ยุทธวิธีนี้สงบ อย่าเคลื่อนไหวโดยพลการ" ผู้เล่นอีกคนตะโกนเตือนอย่างเร่งด่วน

ทั้งสิบคนผ่านการต่อสู้ในป่ามาแล้ว ทุกคนจึงรู้ การส่งเสียงหมายถึงการให้ศัตรูรู้ตำแหน่งเป้าหมาย พวกเขาจึงเงียบเสียงในทันที

การระเบิดครั้งนี้ ส่งผลให้ยอดฝีมือสี่คนที่คุมพื้นที่ป่าอยู่ก่อนเกิดความตกใจไม่แพ้กัน ทั้งสี่ไม่ได้คาดคิดพื้นที่ที่พวกเขาจะมาเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้น

"มีการใช้ระเบิด คงเป็นการวางกับดัก มันเป็นใครกัน" ผู้เล่นหนึ่งในสี่กล่าวขึ้น

"รีบไปจัดการมัน ก่อนเหตุการณ์จะบานปลาย" ผู้เล่นอีกคนออกความคิดเห็น

ทั้งหมดพยักหน้าเห็นชอบ แต่ก่อนที่ทั้งสี่จะเคลื่อนร่างมุ่งหน้าไปจุดเกิดเหตุ ผู้เล่นคนหนึ่งก็กล่าวขึ้นว่า

"เมื่อครูเป็นการวางกับดักระเบิดแน่นอน เราไม่อาจเคลื่อนไหวบนพื้นที่ได้ เพราะอาจจะมีการวางระเบิดดักเส้นทางของพวกเราเช่นกัน เราจะทำให้เส้นทางบนต้นไม้แทน"

ทั้งสี่คนพยักหน้าพร้อมกับใช้วิชาตัวเบาเหินร่างขึ้นไปอย่างรวดเร็ว แต่ทั้งหมดเคลื่อนร่างไปได้เพียง 50 เมตร ผู้เล่นคนหนึ่งก็ไปเตะเส้นเอ็นที่ผูกโยงกับสลักระเบิดบนต้นไม้จนได้

บึ้มๆ!

เสียงระเบิด 20 ลูก ทำงานดังสนั่นหวั่นไหว ร่างของยอดฝีมือสี่คนต่างก็ร่วงตกลงมาจากต้นไม้ และฟาดลงกับพื้นดังโครมใหญ่ ทั้งแรงระเบิดและการตกจากที่สูงส่งผลให้พวกเขาสี่คนกระอักเลือดออกมาทันที

"บัดซบ! มันวางระเบิดบนต้นไม้ด้วย มันเป็นใครกัน"

ผู้เล่นหนึ่งในสี่คนกล่าวจบก็กระอักเลือดออกมาอีกครั้ง เพราะเขาเป็นคนทีเตะเส้นเชือกเอ็นระเบิด จึงได้รับบาดเจ็บสาหัสกว่าอีกสามคน

ฟูๆ! เสียงระเบิดควั่นทำงาน ชั่วครู่เดียวก็เกิดหมอกควันปกคลุมไปทั่วทั้งป่าบริเวณนั้น

"บ้าจริง! แบบนี้จะหาทางออกไปได้ไงเนี่ย" ผู้เล่นคนหนึ่งโวยวาย

"รีบรักษาตัวและคิดต่อไปหาวิธีสู้ไว้ใจด่วน คุณเหมือนฝ่ายตรงข้ามจะเป็นผู้เชี่ยวชาญการวางระเบิด พวกเราไม่อาจเคลื่อนไหวอย่างรู้วามอีกแล้ว"

ผู้เล่นอีกคนตอบ ซึ่งอีกสามคนก็เห็นชอบด้วย

ย้อนกลับไปหลายนาทีก่อนหน้า

เมื่อเกิดการระเบิด กระทั่งเหล็กถึงกับทะลุช่องไปชั่วคราว ในสมองของเข่าปั่นป่วนไปหมด สุดท้ายเขาก็ได้ข้อสรุปขึ้นมาบางอย่าง

"เป็นมันจริงหรือ"

กระทั่งเหล็กครางออกมาเบาๆ สีหน้าของเขาแสดงความตื่นตกใจมากๆ

ในที่สุดกระทั่งเหล็กก็รู้ ผู้เล่นที่วางระเบิดในสุสานเพื่อเล่นงานเขาเป็นคนเดียวกับที่ใช้ Undead เมื่อได้พบความลับนี้ ขนแขนของกระทั่งเหล็กก็ลุกขึ้นมาเต้นระบำอย่างพร้อมเพรียงกันโดยไม่ได้นัดหมาย

"โล่ล่าผู้เล่นประเภทนี้ในป่าไม่คืนแน่" กระทั่งเหล็กกล่าวขึ้นเบาๆ

ในเกมก่อน เขาเคยเจอเหตุการณ์เช่นนี้มาแล้ว เขาแทบไม่ได้เฉียดไปใกล้คนวางระเบิดเลย เขาไม่รู้ด้วยซ้ำหน้าตาคนวางระเบิดเป็นอย่างไร

"พี่กระทั่งเหล็ก มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมเกิดการระเบิดขึ้นในป่าได้"

ผู้เล่นที่ถูกฉางซาเล่นงานมา ถามสีหน้าตื่นตกใจ

"มันใช้นายเป็นนกต่อ เพื่อให้คนอื่นๆ ไปติดกับดักของมันยังงี้ละ"

กระทั่งเหล็กตอบเบาๆ

ผู้เล่นที่ถูกฉางซาเล่นงานถึงกับเบิกตาโต เขาเพิ่งจะคิดได้เดี๋ยวนี้ ทำไมศัตรูถึงได้หายตัวไปครึ่งชั่วโมง ที่แท้ไปวางระเบิดไว้เนือง

"พี่กระทั่งเหล็ก ถ้าเราไม่ตามมันไปเดี๋ยวนี้ มันจะหนีไปได้แน่ครับ"

ผู้เล่นที่ถูกฉางซาเล่นงานรีบเสนอความคิด กระทั่งเหล็กถลอกตาไปมา ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

"นายไม่ต้องกังวลไป เคี้ยวกลุ่มโฮยีน่าจะจัดการเอง พวกเขาเชี่ยวชาญเรื่องการแกะรอย ฉันทันใจสามารถจับตัวมันได้ภายในเวลาไม่นานนัก นายบาดเจ็บสาหัสควรพักผ่อนให้หายเร็วๆ จะดีกว่า"

ลูกสมุนที่ถูกฉางซาเล่นงานเห็นกระทั่งเหล็กห่วงใยตนเองก็เกิด

ความซึ่งใจ รีบพยักหน้ารับและคั่นหาน้ำยาเพิ่มพลังมากขึ้นเป็นการใหญ่ กระทั่งเหล็กแอบถอนใจเบาๆ

'บัดซบ...ฉันไปคอยกับไอ้ตัวมหาวีบัติเข้าให้แล้ว ตามมันไป... เหนื่อยๆ มีแต่พวกสันคืดที่จะตามมันไป แม้ฉันจะอยากฆ่ามัน แต่เมื่อมันเป็นผู้เชี่ยวชาญระเบิดและยาพิษ ฉันก็ขอบายดีกว่า'

กระทั่งเหล็กคิดในใจจบ ก็เกิดเสียงระเบิดขึ้นอีกครั้ง

บึ้มๆ! เสียงระเบิดดังขึ้นมาอีกรอบ กระทั่งเหล็กหัวใจหล่นไปอยู่ คาตุ่ม ผู้เล่นกลุ่มไฮยีนาที่เหลืออยู่บริเวณนี้ต่างก็กระวนกระวาย รีบโทรศัพท์ เช็กข่าวกับผู้เล่นที่ประสบเหตุกันวุ่น

ข่าวก็คือยังไม่มีใครตาย ข่าวร้ายคือมีคนบาดเจ็บหลายคน ควันสี ขาวเริ่มปกคลุมไปทั่วป่าด้านหน้า กลุ่มไฮยีนาไม่สามารถตามเข้าไปสมทบ กับเพื่อนได้ จึงทำได้เพียงร้องคำทอและงู้อะมาตคนที่ทำ

กระทั่งเหล็กใช้มือปาดเหงื่อบนหน้าผาก มือของเขาชุ่มไปด้วยเหงื่อ ที่ไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว

'อันตรายน...อันตรายนจริงๆ' กระทั่งเหล็กคิดในใจ

ด้านฉางซา

พอระเบิดชุดที่สองทำงาน เขาก็ใช้วิชาตัวเบาเหินร่างออกจากป่าที่ถูกควบคุมไว้โดยคนของกลุ่มไฮยีนาไปอย่างง่ายดาย ฉางซามยิ้มเล็กน้อย และเร่งความเร็วขึ้น

ฉางซามองดูรายชื่อ เผ่าอูคร ยาจกซู เสี่ยวหยง ฮุยจง และฮุยหลง ทั้งห้าคนยังปลอดภัยดี ดูเหมือนแผนการของเผ่าอูครใช้ได้ผลดี อสูรไร้ใจ มุ่งเป้าหมายไปที่เผ่าอูครอย่างที่คิด ทุกคนจึงพอเอาตัวรอดได้

แต่ฉางซาไม่รู้ คนที่ช่วยทุกคนคือตัวเอง เพราะการที่กลุ่มไฮยีนา พลัดทำถูกระเบิดเป็นสิบคน ส่งผลให้ผู้เล่นเกมไฮยีนาได้รับคำสั่งจาก อสูรไร้ใจ ให้ถอนกำลังที่ไล่ล่าคนอื่นๆ กลับ เพราะกลัวเกิดเหตุไม่คาดฝัน

อสูรไร้ใจปะทะกับเผ่าอูครจนได้รับบาดเจ็บ พลังของเผ่าอูครได้ สร้างความมั่งงวยให้เขาเป็นอย่างมาก ก่อนหน้านีกระทั่งเหล็กได้เล่าให้ เขาฟังว่า เผ่าอูครได้ใช้คัมภีร์เมาระดับตัวเองจนเหลือระดับ 67 แต่จาก ที่ปะทะกับเผ่าอูคร เขาพบว่าเผ่าอูครน่าจะมีระดับ 70 มากกว่า เพราะ

ตัวเองไม่สามารถปะทะกับเผ่าอูครตรงๆ ได้เลย แถมเหล่าสมุนที่รวม
เล่นงานเผ่าอูครก็ถูกฆ่าตายไปถึงสามคน

ในขณะที่ต่อสู้กับเผ่าอูครอย่างเอาเป็นเอาตาย อสูรไร้ใจได้ทราบ
ข่าวร้ายว่า เหล่าสมุนที่ถูกมอบหมายให้ติดตามไล่ล่าผู้เล่นที่ครอบครอง
Undead ได้ถูกเล่นงานด้วยระเบิดทั้งหมด สร้างความตื่นตระหนกแก่อสูร
ไร้ใจเป็นเท่าทวีคูณ สุดท้ายจึงได้ตัดสินใจปล่อยให้เผ่าอูครหลบหนีไป

ส่วนตัวเขาก็มุ่งหน้ากลับไปยังจุครวมพล อสูรไร้ใจใช้เวลาไม่นาน
นักก็มาถึงที่หมาย กระทั่งเหล็กนั่งคอยอยู่ก่อนแล้ว อสูรไร้ใจรีบเดินเข้าไป
หาอย่างรีบร้อน

"ทุกอย่างมันไม่ได้เป็นเหมือนที่นายพูดไว้เลย" อสูรไร้ใจกล่าวขึ้น
กระซิบเสียงต่ำลงเสียงหนึ่งนางๆ กล่าวขึ้นว่า

"หมายความว่ายังไง"

"เผ่าอูครมันระดับ 70 ไม่ใช่ 67 อย่างแน่นอน นายโกหกฉันทำไม"
อสูรไร้ใจเริ่มใส่อารมณ์ในคำพูด กระทั่งเหล็กเบิกตาโตกล่าวขึ้นว่า
"เป็นไปได้!"

"บัคซบ! สมุนฉันตายไปสามคน ฉันได้รับบาดเจ็บ หลักฐานแบบนี้
ยังไม่เพียงพอหรือไง"

อสูรไร้ใจตะคอกใส่กระซิบเสียงต่ำ

"ฉันพูดความจริง ใน GATE ฉันได้ไล่ฆ่าเผ่าอูครจนมันใกล้จะตาย
อยู่แล้ว ฉันสาบานให้ฉันฉิบหายก็ได้ ฉันไม่ได้โกหกนาย" กระซิบเหล็ก
กล่าวเสียงเรียบ

อสูรไร้ใจนิ่งเงียบไปพักใหญ่ก็ส่ายหน้า

"ถ้านายไม่ได้โกหก ถ้าอย่างนั้นมันเกิดอะไรขึ้นกับไอ้แก"

กระซิบเหล็กนิ่งคิดเล็กน้อยก็กล่าวขึ้นว่า

"บางทีเวลาที่เหลืออยู่ใน GATE ไอ้แกอาจจะพบสมบัติบางอย่าง
ทำให้ระดับมันเพิ่มสูงขึ้น"

อสูรไร้ใจพ่นลมหายใจออกมากล่าวต่อไปว่า

"ช่วงมันเถอะ ถือว่าไอ้แกมันโชคดีไป แต่เรามาคุยเรื่องสำคัญ
อีกอย่างดีกว่า ทำไมนายไม่บอกฉัน ไอ้คนใช้ Undead มันเชี่ยวชาญการ
วางระเบิด"

"ฉันเองก็เพิ่งจะรู้เหมือนกัน ฉันจะไปบอกนายได้ไง"

กระทิงเหล็กคอบ แน่นอนตัวเองไม่ได้เล่าเรื่องถูกวางระเบิดในสุสานให้ฮูสไร้เงาฟังตั้งแต่ต้น เพราะมันเป็นเรื่องน่าอัปยศของตนเอง ดังนั้นตอนนี้กระทิงเหล็กก็ได้แต่ยืนกระต่ายขาเดียวบอกไม่รู้เท่านั้น

ฮูสไร้ใจกำลังจะคุยกับกระทิงเหล็กต่อ เหล่าสมุนที่ถูกระเบิดก็เริ่มทยอยกันออกมาจากป่าทึบ สีหน้าของทุกคนแสดงความเจ็บใจและแค้นใจอย่างชัดเจน

ฮูสไร้ใจรีบกวักมือเรียกทุกคนมาประชุมกัน เพื่อถล่มกรองข้อมูลที่พวกเขาประสบมา หลังจากได้รับฟังทั้งหมดแต่ละคนโดยระเบิดแบบไหนฮูสไร้ใจก็ได้ข้อสรุปเบื้องต้น

"มันเป็นผู้เชี่ยวชาญทางระเบิดแน่นอน" ฮูสไร้ใจกล่าวขึ้น

"หัวหน้า เราจะต้องตั้งทีมไล่ล่าอย่างเร่งด่วน ไม่เคยมีใครทำให้พวกเราขายหน้าแล้วหนีไปง่ายๆ"

ลูกสมุนทีมไฮยีน่ากล่าวเสียงเรียบ ฮูสไร้ใจนิ่งคิดเล็กน้อยก็กล่าวขึ้นว่า

"ดี เราจะแบ่งคนออกเป็นสามทีม โดยให้แต่ละทีมมีสมาชิกสิบคน ทีมที่หนึ่งให้ทองอุณาทีม ทีมที่สองให้เควินำทีม ส่วนทีมสุดท้ายฉันจะนำไปเอง"

ฮูสไร้ใจกล่าวจบ เขาก็หันหน้ามามองกระทิงเหล็กกล่าวขึ้นว่า

"ฉันขอคนของนายที่จำหน้ามันได้ไปกับทีมของฉันด้วย"

กระทิงเหล็กพยักหน้ารับ เขาโบกมือเรียกสมุนหลายคนเข้ามาพบและบอกให้ติดตามกลุ่มไฮยีน่าไป

เมื่อฮูสไร้ใจส่งลูกสมุนทั้งสองทีมออกเดินทางเพื่อไล่ล่านางซาแล้ว เขาก็หันมามองกระทิงเหล็กที่ยังนั่งนิ่งอยู่ที่เดิมพร้อมกับกล่าวขึ้นว่า

"กระทิงเหล็ก นายจะไปพร้อมกับฉันไหม"

"ฉัน...ฉันต้องไปกับนายแน่นอน" กระทิงเหล็กจำใจตอบเพราะไม่มีทางเลือกอื่น

ฮูสไร้ใจพยักหน้ากล่าวขึ้นว่า

"พวกเราจะทำหน้าที่เป็นกลุ่มบัญชาการไล่ล่า ปล่อยให้ทีมของฉันสองทีมจัดการหมอนั่นก็เพียงพอแล้ว"

กระทั่งเหล็กแอบถอนใจโล่งอก เขาคิดว่ามันเป็นการดีที่จะได้ดูความสามารถที่แท้จริงของผู้เล่นที่วางระเบิดนั้นด้วย แน่่อนถ้าเหตุการณ์ถึงมือ เขาก็จะหาโอกาสซึ่งหนี